

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhaha

"FULL - TIME"
Tam gün çalışma!

Çocuk sizindir. Trikosu Neyir'den ve Woolmark damgalıdır.

İkisini de yıkayın ikisi de çekmez, kecelesmez.

Neyir

Triko ve Jarseleri

Woolmark Denetimi

Saf Yeni Yün

Yün, garantisini WOOLMARK'tan
eşsiz güzelliğini NEYİR'den alır.

4-12 yaşları arasındaki erkek ve kız çocukları için
3-4-5-6 bedenlerde. 1970 modası.
Eşsiz bir çeşit zenginliği.
Fiatlar: 62,50 ilâ 106 lira arası

AKBABA

Yıl: 48 Cilt: 18 Sayı: 4 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 14 Ocak 1970

ZAM MI, ALDATMACA MI?

MEMUR var, memurcuk var. Baremin en alt basamağında memurcuğa raslarsınız. Manavın önünden zor geçen, kasaba altı ayda bir uğrayan, bakkala yerden temennah çakan, veresiye defterleriyle haşır-neşir, ay başını nasıl getireceğim diye uykuları kaçan, gömleği tırfilli, cebi delik, sigarayı sayıyla, çayı sırayla içen, pantolonun dizleri, ceketin dirsekleri parlamış, ezik, horlanmış, yılmış ve:

«Tad yok gecesinde gündüzünde..

Ben neyleyim bu yeryüzünde?» diye şairin mısralarını diline dolamış bir garip âdemdir memurcuk...

Bir de memur var, kodaman memur...

Ben diyeyim genel müdür, siz deyin müsteşar.. öteden-beriden, sağdan-soldan, türlü-çeşitli gelirli.. görünür-görünmez torpilli.. Sırtını dayılara yaslamış, altında resmi hizmete mahsus araba; Avrupa gezileri, Amerika seyahatleri, protokol törenleriyle gününü gün eden adam.. Hazret;

— Beyefendi arz-ı hürmet ederim.. — Duacınızım efendim..

— Bir emir buyursanız da şu bizim tâyin çıksa.. edebiyatını dilinden düşürmeyen salkım-saçak ben-degân ile çevrilidir. Filânca mebus yakındır hazretin, filânca senatör akrabası, filânca milletvekili arkadaş.. Hazret, gerçi devlet memuru olarak baremde oturmaktadır ama kafası kızarsa özel sektöre de çeker gider.

Baremin en alt basamaklarından saymaya başlayın:

— Bir, iki, üç, dört, beş...

Ve son sırada raslarsınız böylelerine...

Ama böyleleri çoğunluk değildir.

Çoğunluk, iistad Cemal Nâdir'in karikatürlerinden bu yana, çay ve

simitle dostluğu değişmemiş, açlığa vefakâr, çileye cefakâr, dostlara muhabbetkâr ve kavanoz dipli dünyada kavanozun dibine oturmuş kişidir.

— Boykota giderim ha.. diye cümlelerin yüreğini hop-hop oynatan, adına memurcuklar dediğimiz bu kitledir.

Bu kitleyi yatıştırmak için ağzına bir parmak bal, yâni bir parmak zam çalmak istiyorlar şimdi...

Ne işe yarar ki zam?

Türkiye'nin yakın tarihi zaten zam üstüne düzenlenmiş...

Ete zam, dolmuşa zam, şekere zam, çaya zam, ev kirasına zam, pirince zam, ekmeğe zam, zeytine zam, peynire zam...

Ve ardından memurcuğa zam...

Gerçekte zamlı maaş demek, zamlı fiyatlara yetişemeyen maaş demektir.

Zaten hiçbir zaman giyecek ve yiyecek maddelerine yapılan zanılara yetmemiştir memur maaşlarına yapılan zam... Bakkalı, kasabı, terzi, manavı, oduncusu, kömürcüsü memur maaşlarına yapılan zammı neredeyse veznenin başında bekler...

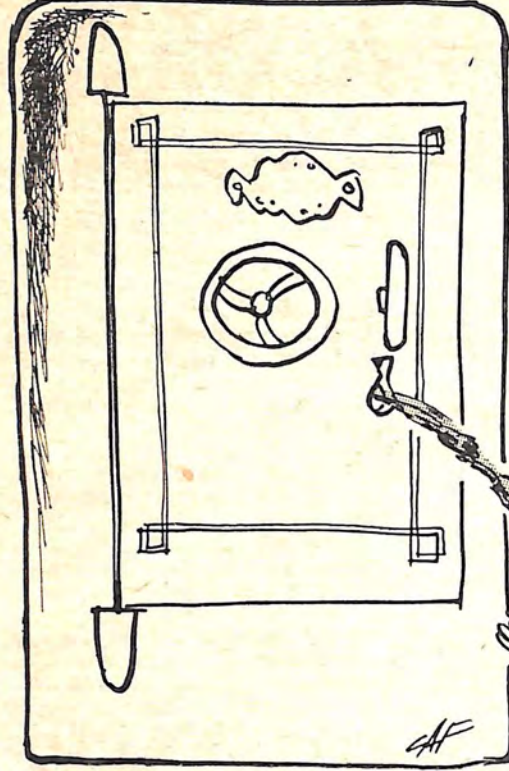
Bir kısır döngüdür ki bu hikâye...

Memuru uyutmaktan başka işe yaramaz.

Memurun hayatını gerçek bir reformla sağlama bağlamadan, artan fiyatlarla, yükselen hayat pahalılığı ile otomatikman ayarlanmış ücret düzenini benimsemeden, memura zam yapmak neye yarar ki?

Belki bir şeye yarar: Memurları aldatmaya...

Esasta bu işin hesabı şöyle yapılır: Türkiye'de adam gibi geçinmenin koşulları incelenir. Bir insan ne

Köylüye, Hazine toprağı dağıtılabak.
— Gazeteler —

Yazısız

yer, ne içer, ne giyer, ne kira verir bir ay içinde? Çoluğu ve çocuğu ile bir memur ailesinin tüketeceği maddeler nelerdir? Bunlar birer birer ortaya konduktan sonra, fiyatlara göre değişen maaş düzeni, ancak memur dâvasını çözümleyebilir.

Yoksa sadece zam, fasafisodur.

Siyasî iktidarların kırk yılda bir yapacağı üç-beş kuruş zamlı memurcukların durumu iflâh olamaz. Ve bir ömür boyu durmadan nefes tüketen maraton koşucusu gibi fiyatların ardından koşmak zorunda kalır memur...

Bu koşunun da her zaman yenik sporcusudur memur..

Ne pirincin fiyatını yakalayabilir.. Ne fasulyenin..

Ne etin..

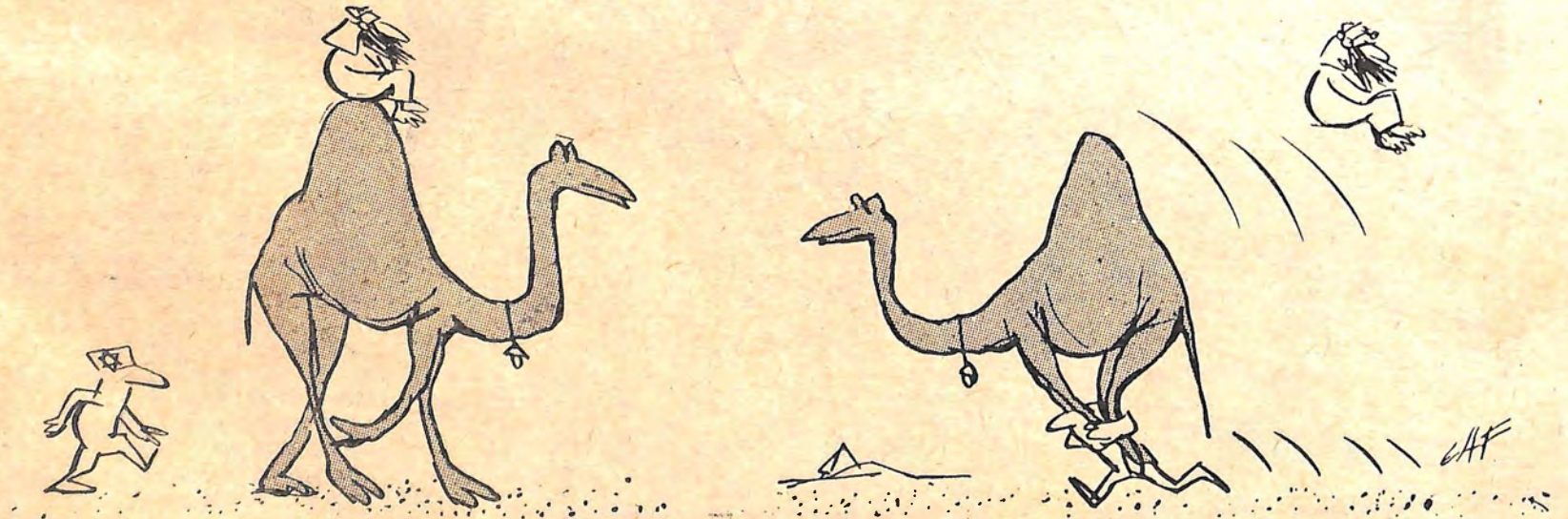
Ne kdra ile başedebilir.

İstanbul'da fasulye beş lira.. Vaktiyle fakir fukara yemeği olan nice besin varsa, artık zengin sofrasına taşınmıyor. Peynir çoktan yirmi liraya doğru tırmanmaya başladı, zeytinin yanına yaklaşılmıyor, et hep-ten sorulmaz...

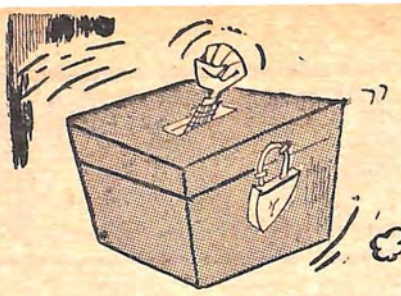
Zam, fiyatların ortasında yırtıcı hayvanların eline düşmüş kuzu gibidir, her parçasını bir fiyat etiketine bölseniz, elde avuçta birşeycik kalmaz.

AKBABA

İsrail komandoları, altı tonluk radar istasyonunu Mısır topraklarından kaçırdı. — Gazeteler —

Yazısız

Milli Baba

MUZAFFER İZGÜ

SAĞOLSUN, bizim peder 86 yaşına bastı. Oğlanlar, kızlar, kocaman kocaman olduk, bir günden bir güne pederin karşısına geçip de sen misin demedik. Ama peder de okkalı adamdır ha. Bir kez, şu oturduğumuz evi bize rahmetli dedemle beraber malettiler. Bir çalıştılar, bir çalıştılar ki sormayın. Peder o zamanlar gençti, kuvvetliydi. Dıldı bizim evin üstüne oturmak isteyenleri karşısına, verdi verişti, vurdu vuruşturdu. En sonunda: «Komşular, şunu biliniz ki bu ev bizimdir» dedi.

Pes dedi komşular, verdiler kendi evimizi geri bize...

Peder, tam pederşahi olduğundan 1945 yılına dek öyle bir idare etti ki bizi, evde kendisine tümümüz «Milli Baba» der, başka birşey diyemezdik. Sağolsun Milli Baba'mız, örneğin; biz çoluk çocuk evin beyaza badana olmasını mı istiyoruz, o hemen kışlarını çatar:

«Sarı olacak!» diye bağırırdı.

Ne annemiz, ne büyük ablalarımız, ne de ağabeylerimiz korkudan ağızımızı açamaz, ne olur ne olmaz, belki peder kızar diye sarı badana-yı çift kat vurdururduk. Hele Milli Baba'mızın babaları tuttuğu zamanlar, hepimiz tir tir titrer, evde kaçacak delik arardık. Milli Baba ne isterse o pişer, Milli Baba ne getirirse o yenirdi evde.

Aradan günler geçti, 1945'lere doğru bizim validenin karnı şiştikçe şişmeye başladı. Eh, ne de olsa yeni bir kardeşe kavuşmanın sevinci vardı içimizde. Ama pederde bi surat, bi surat, dersiniz Akdeniz'de gemileri batmış. Kimbilir, belki de o yaştan sonra böyle bir kabahat işlemenin azabını çekiyordu. Bir gün bir

de baktık, bizim evden garip garip viyaklama sesleri geliyor... Konu komşu, nerde bizi görseler:

— Ooo, müjdelere olsun, bir kardeşin gelmiş dünyaya, dediler.

Ama peder hiç mi hiç sevinemiyordu bu işe. Hattâ adını DEMOKRASİ koyduğu kardeşimizi kucakına aldığı ilk gün, ver etti bedduayı komşu Âlim efendiye:

— Ah Âlim efendi ah, hep sana kandım da, bu yaştan sonra bu çocuğu edindim, diyordu.

— Aman baba, dedik, o nasıl söz öyle!

— Kesin be! diye gürlledi. Ben başıma neler gelecek bilmez miyim?

Gerçekten de bildi... Bizim milim milim büyüyen Demokrasi ile beraber, pederin de otoritesi milim milim kaybolmaya başladı. Öyle ki, o ciddi, o kaşları çatık Milli Baba, Demokrasi'yi kucakından hiç indirmiyor, onunla körebe oynuyor, ninniler söylüyor, türlü şaklabanlıklar yaparak onu güldürmeye çalışıyordu...

1950 senesinde maşallah bizim Demokrasi beş yaşına basmıştı ki, işte o yıl Milli Baba'sına edeceğini etti yumurcak. Bir gün 'kisi birden evdeki kocaman bir sandığın içinde seçicilik oyunu oynarlarken, bizim Demokrasi o çevik vücuduyla birdenbire sandıktan dışarıya atlayarak, sandığın kapağını Milli Baba'nın üzerine kapatıvermesin mi?

Biz, feryat figana yettiğimizde yumurcak, sandığın üzerine çıkmış, zıp zıp zıplıyor, bir taraftan da:

— Ben sandıktan çıktım, o sandıkta kaldı, diyordu.

— Ayıp ayıp, dedik, senin yaptığına düpedüz ayıp derler Demokrasi,

si, insan babasına hiç öyle şey yapar mı?

O sıra valide yetişti geldi:

— Amaan, bu adamdan çektiklerim! diye bağırırdı. Bırakın, biraz sandıkta kalsın da aklı başına gelsin.

Biz, evin azıcık akıllı geçinen evlâtları:

— Aman anne, sen ne diyorsun? dedik.

Yüklenidik biraderler falan, sandığı açmanın mümkünü mü var? Koştuk gittik çilingir Kasım amcaya:

— Aman Kasım amca, babamız sandığın içinde kaldı, bir çare! dedik.

Kasım amca, gözlüğünü takıp, çarıklağını giyip, eşeğine bindikten sonra dört nala geldi bizim eve. O geldiğinde bile Demokrasi, hâlâ sandığın üzerinde zıp zıp zıplıyor:

— Ben çıktım, o kaldı! diyordu.

Kasım amca, sandığın orasından burasından kurcalarken:

— Yok, dedi, imkânsız açılmaz bu kilit.

— Ee, ne yapacağız Kasım amca?

— Vallahi bilmem ki...

Peder, sandığın içinden bir bağırıyordu, bir çağırıyordu, demeyin gitsin...

— Gösteririm ben size, çıkarın beni bu sandıktan!

— Aman, sen bilin Kasım amca!

— Vallahi sandığı un ufak edersek belki...

— Aman ne yaparsan yap...

Kasım amca, keserle, çekiçe girişti işe. Sandığın orasına burasına her keseri indiririnde, peder içerden bağırıyordu:

— Kasım Kasım, bir çıkarsam ben sana gösteririm, diyordu.

— Yahu baba, Kasım amca sen!

çıkarmak için uğraşıyor!

— Kesin be!

Kasım amca da bozulmadı değil hani. Adamcağız hem iyilik etsin, hem de sandığın içinden dünyanın sözünü duysun.

— Sen işine bak Kasım amca, dedik.

— Ama görmüyor musunuz yahu? Pederin sesi hırçın hırçın bağırıyor:

— Bir çıkayım sandıktan, seni Kasım'lar etmezsem gör!

— Vallahi bırakacağım işi...

— Kulun kurbanın olalım Kasım amca!

Kasım amca, uğraşa uğraşa ancak onu on gün içerisinde sandıktan çıkarabildi. Ama, peder sandıktan karnadı kolu kırık olarak çıkmıştı. O haline bakmadan bir kovalayışı var Kasım amca'yı, zavallı Kasım amca zor aldı soluğu kapıda... Ama ne var ki, peder kızamadı Demokrasi'ye.

— Seni gidi yaramaz yumurcak seni, dedi, hepsi o kadar.

Aradan günler geçti, bizim Demokrasi geliştikçe gelişt, büyüdüğüce büyüdü. O büyüdüğüce de, bizim Milli Baba'nın borusu iyiden iyiye ötmeye başladı. Gerçi peder hâlâ dinçti, yazları denize çivilemeler yapıyor, bazen sabahları evin etrafında kendi kendine koşu programları tertipliyordu ama, Demokrasi'nin yanında onun çivilemeleri, onun koşuları hiç kalmıyordu. Öyle ki, yine bir gün bizim Demokrasi bir oyun daha etti bizim Milli Baba'mıza. O yaştan sonra tuttu yine kapayıverdi sandığa. Hem de kaç kez...

— Oğlum, kardeşim Demokrasi, etme eyleme, yazıkır babacığımıza, dedikçe, güldü durdu...

O zamanlar da ne çilingirler çağırmadık ne çilingirler... Kemal amcalar, Nihat amcalar, günlerce uğraştılar bizim pederi sandıktan çıkarmak için... Ama, her defasında da peder aynı şeyi yaptı. Kendisini sandıktan çıkarana kapıya dek kovaladı.

Son zamanlarda Milli Baba'mız bize iyiden iyiye es geçmeye başladı. Varsa yoksa onun için Demokrasi'si. Evde Demokrasi, karşıda Demokrasi, kahvede Demokrasi, pazarda Demokrasi... Valide:

— Babamız, un bitti, diyor.

Milli Baba:

— Nasıl, Demokrasi'ye bir şey olmadı ya? diyor.

Biz:

— Aman baba, verdiğin harçlık yetmiyor, diyoruz, o:

— Aman Demokrasi'ye iyi bakın çocuklar, diyor.

— Yahu babacığım, Demokrasi'ye bir şey olduğu yok.

— Amman çocuklar kollayın onu!

— Babacığım, Demokrasi turp gibi, hasta olan bizleriz...

— Amman hastalanmasın Demokrasi...

— Babacığım, annem, kardeşlerim boykotta...

— Amman Demokrasi'yi rahatsız etmeyin!

— Babacığım, ahçı kadın maaşına zam istiyor...

— Amman Demokrasi'ye iyi yemekler yedirin!

— Babacığım, iş bulamadık, işsiziz...

— Amman Demokrasi'yi banyo edin!

Şimdi bir de kendisine arkadaş bulmuş bizim peder. İkisi bir olup koşturup duruyorlar Demokrasi'nin ardı sıra... Ve de bağırıyor bizim peder:

— Oğlum Bülent, Demokrasi terledi, sırtına havlu koy!

— Oğlum Bülent, Demokrasi havuza düşecek, sahip ol!

— Oğlum Bülent, Demokrasi'nin traşı gelmiş, traş ediver...

Demokrasi Demokrasi...

Ya biz, Milli Baba?...

Muzaffer İZGÜ

Şakiler, kış, kendilerine yataklık eden köylerde geçiriyor. — Gazeteler —

Politikacı — Grav.. grav.. grav... Tamam, dağları şakilerden temizledim gitti!..

«Ahlat meselesi»

A YIP değil ya, alışveriş etmekten hoşlanmam. Hoşlanmayınca da fiyatları, miktarı pek bilmem.

Ama geçenlerde bir yürüyüşten dönerken gözüme rengârenk yemiş kümeleri, burnuma da özlediğim taze meyva kokusu çarpınca şeytan dürttü, daldım dükkâna.

Alacağım atla deve değil ya, birkaç kilo meyva. Manav da kazıkçı bir tipe benzemiyor. Doğrusu «Şu kaç, bu kaç?» diye sormak, pazarlık etmek falan aklıma bile gelmedi. Başladım oyuncakçı dükkânına düşmüş arsız çocuk gibi sağa sola parmağımı uzatmaya:

— Şundan iki kilo verin lütfen... Şundan da... Peki, ikibuçuk olsun... Bunlardan da koyuverin... Peki, yirmi tane...

Derken sıra hesaba geldi. Toplamı duyunca iyice afalladım.

Yürüyüşe çıkarken cebime dört onlukla bir avuç bozukluk koymuştum. «O para yetmedi ve bir kesekâğıdını kemali rezaletle geri vermek zorunda kaldım» diyeyim de anlayın.

Asıl içerlediğim ise meyvaların kalitesi oldu. O kocaman mandalinalar soyulunca, hileli usullerle orası burası dolgun gösterilmiş bir hanıma striptiz yaptırılmış gibi hayâl kırıcı durumlar çıktı ortaya. Üstelik iç kabuğu da kaın, kokusuz, yavan şeyler...

Hele manavın «İyi Ankara arudu» diye verdiği nesneler ayıboğandan da beter, fil boğabilecek sertlikte güllerim. Mübareklere ufak çekiçle çivi çakabilene aşkolsun!

Neyse, diyeceğim o değil. Enayilik konularında lâf uzatılmamalı...

Uzatılmamalı ya, bazen tesadüfler bir konuyu üstleyip insanla alay ediyor âdeta. Ertesi sabah Cumhuriyet gazetesini karıştırırken «Kırk Yıl Önce Bugün» sütununda, «Ahlat Mesele-

si» başlığı altında bakın neler okudum:

«21 Aralık 1930 tarihli Cumhuriyet'ten.

ANKARA, 20 (Telefonla) — Dün Mecliste Başvekil İsmet Paşa, Fethi beyin takririne cevap vermiş ve demiştir ki:

— Fethi beyin ifadesine göre bazı gazeteler Değirmendere Nahiyesinde, Ahmetbey köyünde sefaletten bahsetmişler. Daha havadis gazetelerde yayınlanır yayınlanmaz Vilâyet tahkikata başlamıştır. Ahmetbey köyüne tahkike giden heyet köyde fakir ailelerin iddia olunduğu gibi ahlat veya ot yediklerine dair malûmat bulamamıştır. Her evde un ve ekmek, zeytin ve zeytinyağı gibi aslı gıda maddeleri tesbit olunmuş-

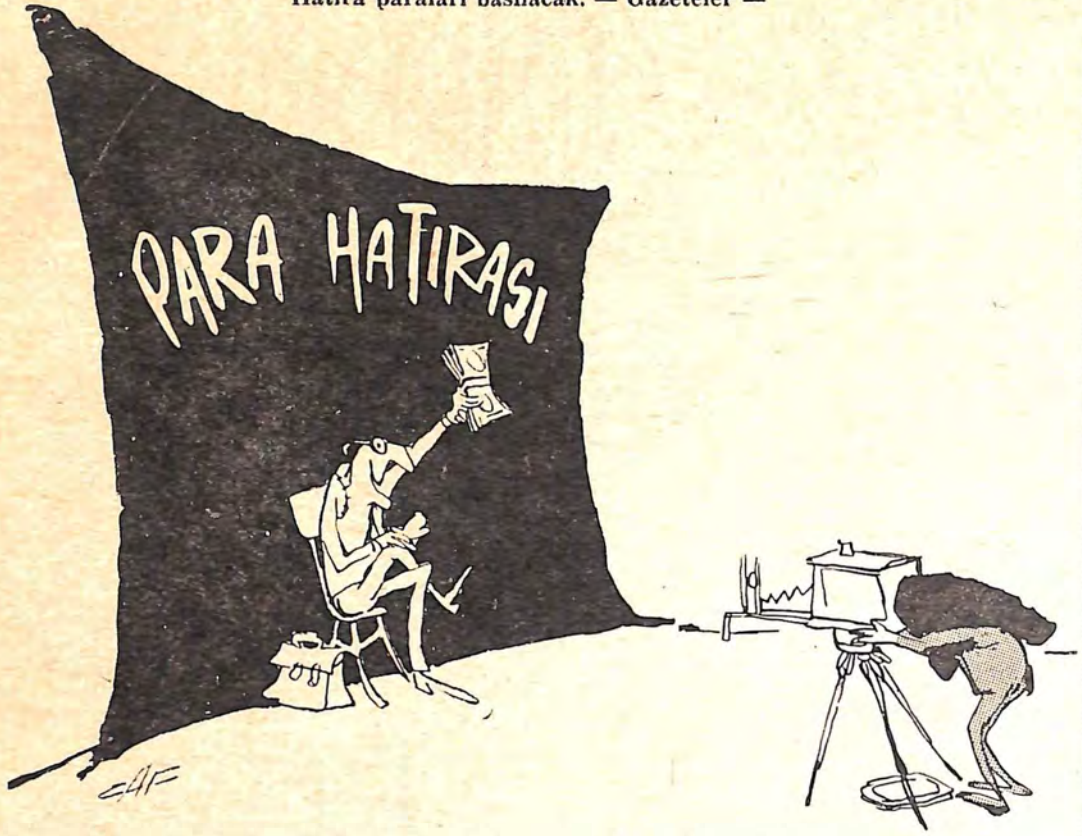
tur. Köylülerin açlık ve sefaletten başka yerlere gittikleri hakkındaki iddia da yalanlanmaktadır.

Fethi bey kürsiye gelerek: — Başvekil Paşanın izahatından anlaşılıyor ki buralarda açlık ve sefalet yoktur. Ben Meclisin de bu izahatı kâfi göreceğini zannediyorum, demiştir.

Ve Meclis Reisi de cevabın kâfi görüldüğünü söylemiştir.»

Bunları okurken o günlere imrenmemek mümkün mü? O zamandaki çalışma usulüyle Parlamento nasıl tıkır tıkır işler, memleket ne kolay ve rahat yönetilmiş! Tevekkeli Paşamız o yıllarda bu işin tadını alıp «Ömrümün büyük başarısı Türkiye'yi tam parlâmentolu kılmak olma-

Hâtura paraları basılacak. — Gazeteler —

— Aman ahbab çabuk çek.. Bakkal, kasap gelmeden!..

YEMEKLERDE SADE YAĞ YERİNE KULLANILAN
Margarin yağlar da yükseldi

YAZISIZ

lı» fikrine bu kadar sarılmamış...

Düşünün, gazeteler «Falan yerde sefalet var» diye yazıyor. Bir milletvekili bunu bir takrirle Meclise getiriyor. Başvekil Paşa «Heyet gidip baktı, sefalet yokmuş» diyor. Takrir sahibi milletvekilinin ve Meclis Başkanının bu açıklamayı kabullenmesiyle hemen karar veriliyor ki sefalet mefalet yok!

Sefaletin yokluğunun delili de evlerde un, ekmek, zeytin ve zeytinyağı bulunması.

(Oysa o yılların şehirlileri bir insanın ne koyu sefalet içine düştüğünü belirtmek için «Zavalıcılık zeytin ekmek yiyor» derlerdi.)

Bir de bu türlü ölçüler kullanarak ve o biçim siyasi tartışma mekanizmalarını tıkır tıkır işleterek bugün nereye gelmiş olduğumuza bakalım.

O zaman haklarında «Sefaletten başka yerlere gittikleri yalanlanmaktadır» denilen köylülerimiz akın akın köylerini terketmekte, yüzbinlercesi yurt içine bile sığamayıp iş peşinde başka ülkelere göçmekte, gidebilenlerin birkaç katı da göç için umutla sıra beklemekte.

Zeytinin, zeytinyağının kilosu kaç çıkıyor? Alışverişten çıkmadığını için tam bilemiyorum ama, cepte kırk lira varken bakkala «Ver şuradan birkaç kilo zeytin, bir teneke de zeytinyağı» demek gibi bir enayiliği ben bile yapmam bugün.

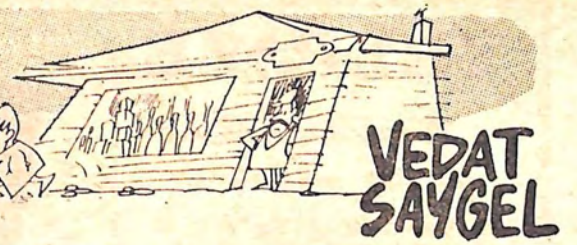
En güldüğüm de ne oldu, biliyor musunuz?

O yıllarda ahlat yemenin valilik soruşturması gerektirecek bir sefalet konusu sayılması, Başvekil Paşanın bunu Meclis kürsüsünden «Yalandır, ahlat yiyen yoktur» diye tekzip etme gereğini duyması.

Bugünlerde armutların iyisini kimlerin yediğini doğru dürüst bilen yok. Ama ahlatların ne olduğunu merak ederseniz söyleyeyim:

Onlardan bir kısmını manavdan ateş pahasına aldıktan sonra ben yedim, ben!

Düzenin sahipleri

«Çok dürtüst bir insandır. Fakir babası bir esnaftır.» diye tanıttıklarında ev idare etmenin de, veresiye defteri açtırmanın da yabancıydım. Kimbilir toplumun nasıl bir derdi vardı yine... Hangi haklar için kimler sokağa dökülmüştü ki, bizim defter açtırmak isteğimizi:

— Kolay, diye geçirdikten sonra, kırk yıllık dost içtenliğiyle günün konusuna dönmüştü.

— Bu düzen görünmeli gardaşım, görünmeli, demişti **Görünmesini** bilmedik mi aşırı solcu dinen bi dakam sütsüzler yıkarlar bu düzeni **depe-mizel** Gayrı işin yoksa **enkaz** altından gurtulacam diye **debelen!**

Saf saf sormuştum:

— Boğaz Köprüsü için açılması gereken çevre yollarıyla ilgili istim-lâkı mı kastediyorsunuz?

Terslerircesine:

— Yoh gardaşım, demişti. İstim-lâk dediğin ne ki?... Çok çok bi kaç yüz ev yıkılır, onun parasını da evi yıkılanlar devletten tıkr tıkr alır! Bu, daha möhüm. Atalarımızın ganiyle, babalarımızın canıyla gurulmuş bi düzeni dopdan yıkmak istiyorlar!

— Kim bu namussuzlar?

Kuşkuyla sormuştum:

— Sen hangi daraftansın?

Yuva kurmayı, kimseye rezil olmadan kendi yağımızla kavulmayı düşünmekten, başka şeylerle uğraşmaya vakit bulamadığımdan bilgisizce fışıldamıştım:

— Tarafsızım.

— Yoo, dedi, politika yapmadan konuş benimle. Melmeket bi uçurumun eşiğindeyken, gafası çalışan hiç bi namuslu vatandaş tarafsız galamaz! Duttuğun darafı de hele...

— Kimlerin olduğunu bilmiyorum ki...

— Sayam gardaş, sayam. Sıra atlamadan hepsini saymanın mümkünü yok a, birkaçını diyiverem: Sağcısı var, solcusu var, dakunyalısı var, dosyalısı var, timmetçisi var, dutucusu var. Daha çok var: İtici, çekici, ilerici, gerici, desbihlisi, yeminlisi...

Bizim baremi sayıyor olmalıydı. Yeniden fışıldadım:

— Ben memurun ücretlisiyim efendim.

Siyasal bilgiler bakımından tın tın öten bir boş kafa taşıdığımı anlayınca:

— Gel hele, demişti. Şöyle otur da, borca istediğin şeyleri vermeden önce melmeketin girdisi çıktısı hakkında sana biraz siyaset bilgisi verem.

«Benden olsun» diyerek, borcuma işlemeden epey bilgi verdi sağolsun. Ülkede meğer neler oluyormuş da, bizim gibi en alt tabakada yaşayan insanlar duymuyormuş. Duysa bile memleketi tehlikeye sokan böyle aşırı akımlara karşı çıkmıyormuş.

Adamın anlattıklarını dinledikçe millî hislerim bileniyor, hislerim bilendikçe vatani kurtarmak için ne yapacağımı bilemiyordum!

Anlattıkları bitince sordu:

— Allasen söyle... Çekinmeden söyle, haksız mıyım gardaş? «Bu düzen denismeli» diye ünneyip duruyorlar. Nesi var bu düzenin? Allaha binlerce şükür beyler paşalar gibi geçinip gidiyoruz. Gözünü gesene dikip, «Bu parayı nireden elde ettin argadaş?» diye hesap soran hükümat mı var başında?

Bozgunculuk yapanlara küfürler mırıldanarak:

— Hâşâ, dedim. Kim kimin cüzdanına el, hesabına dil uzatabilir? İstediklerimi sarıp sarmalarken devam ediyordu:

— Bi dutturmuşlar, «Günden güne hayat pahalılaşıyor, fiyatlar baş döndürücü bi hızla yükseliyor!» A imansız diyecen böylelerine. Gerçi aklımıza esiyo soğana dört liralık etiket dakıyoruz, canımız istiyö fasulyayı beş lira yapıyoruz. Babamızın hayrına mı yapıyoruz bunları? Gelen veresiye istiyö, giden veresiye. Millette para suyunu çekmiş. Vermesen, onca vatan evlâdı aç kalacak. Versen, verdiklerinin yarısı borcunu dakacak! Sen olsan ne yaparsın?

Adam haklı. Neyse bizim kafa kırk yılda bir çalıştı da cevap verdim:

— Borcunu veremeyenlerden uğradığım zararı, fiyat etiketlerinden çıkarırım!

— Hay babana rahmet! diye sarıldı boynuma. Gel seni bi öpem. Bunca haklı sebep için yollara düşülür mü?

Doğrusu ben yapamazdım. Kendi sınıfımın insanlarından dert yandığı için onların suçluluğundan yüzüm kızarmış olmalı ki:

— Sözüm sana değil gardaş, diye

gönlümlü aldım. Bizim, hakkına razı olan, ganunlardan dışarı çıkmayan gendi halindeki vatan evlâtlarından bi şikâyetimiz yok. Her fırsatta sokağa dökülüp, hükümeta sesini duyurmak için ortalığı garıştıranlardan bahsediyoruk. Bu melmeket sahipsiz mi gardaş? Düzen tehlikeye girer, sermaye tırker, millet endişeye düşer de, vatanın has evlâtları durur mu?

— Durursa ayıp!

— Çevremde gimsecikler galmasa aha şu bastırma satırını gapar, düzeni görmek için tek başıma savaşırım!

Gözlerim yaşardı. Çok istediğim halde, «Çağırın, ben de gelirim» diyemedim. Zira kurulu düzeni savunmak için bir gün savaşmam, bu düzenin kuralları uyarınca birkaç gün aç kalmamız demektir!

Aldığım öte berinin yirmisekiz lira tutan hesabına, defterden açtığı sayfaıyla, hesabı geçmek için kullandığı tükenmez kalemin parasını da ekleyerek bizi uğurladı.

Birkaç gün sonra gittiğimde ne ben birkaç gün önceki bilgisiz, ürkek vatandaşım, ne de o yüreği vatan millet aşkıyla yanan bakkal!... İkimiz de çok değişmiştik. Görüşmediğimiz süre içinde kültürel eksiklerimi gidermek için canla başla çalışmış, nisbeten başarmıştım. Eskisi gibi ne gazetelere boş veriyordum, ne de şarkı ve türküler dışındaki programlarda radyonun sesini kesiyordum. Eşin dostun da yardım-larıyla, yurt ve dünya sorunlarının temelinde yatan nedenleri anlar gibi olmuşum. Hatta bendeki gelişmeyi gören eşim, çocuğunu ilkökul sınavlarına hazırlayan bir anne gibi:

— Ayol, diyordu, arada bir bakkal Mehmet efendiye uğrayıver de öğrendiklerinin doğru olup olmadığını söylesin.

Ezberimdeki en son gazete haberlerini unutmamaya çalışarak dükkâna girdim ki, bizim bakkalın suratı bir karış! Üzülmemekte haklıydı adam. Bir yandan Üniversiteye giremeyenler sokaklara dökülmüşler, diğer yandan gecekonduları yıktırılanlar Vilâyete yürümüşlerdi.

Elimde veresiye defteri, selâm sabah demeden:

— Bu böyle olmaz Mehmet efendi! diye daldım içeri. Bu düzen...

— Olmaz gardaş! diye kesti sözü-mü Bu düzen denismeli!

Şaşkınlıktan bütün ezberlediklerimi unuttum. Öğretmenin karşısında kem küm eden öğrenci gibi:

— Millet yine yollara dökülmüş! diye kekeleydim.

Çıkıştı:

— Haklı değil mi gardaş?

Üç gün önce haksız gördüklerine, üç gün sonra hak vermesi karşısında ne söylemem gerektiğini bilemedim:

— Biraz haklı ama...

— Yoo, zapına gadar haklı! Gısta gıyamatta onca insanın evsiz kalması, dışından dirnağından artırdığı bi kaç bin lirasının enkaz yığını olması Allaha reva mı?

Gerçekten bu insancıl düşünce karşısında utandım. Demek bilinçli bir vatandaş olabilmek için sokak gösterilerini birbirlerinden ayırmak gerekiyordu. Her gösterinin amacı ayrıydı anlaşılın. Vatandaş, pahalılığı protesto etmek için sokağa dökülünce haklıydı da, gecekondularının yıkılışını protesto etmekte haksızdı. Bunların ilkinde yıkılması istenen düzeni korumak; ikincisinde korunması istenen düzeni yıkmak gerekliydi.

Hani ilgililer gecekonduların sahipli araziler üstüne kurulduğunu ve çoğunun ticari amaçlarla yapıldığını söylüyorlar da...

Ah ne diyem bilmem ki, diye homurdandı. İşte böyle ilerisini gerisini düşünmeden bi konuşma yaparlar, insanı gendi partisinden soğuturlar! Arazî sahaplıysa ne olur gardaş? Ucunda ölüm yok, ne dutuyorsa verirdik arsa parasını...

Adama «Fukara babası» adını boşuna bırakmışlar... Koca arazinin parasını ödeyip, gecekondulara hediye edecek! demek!

— Neyse, Allah kalbinizi biliyor ya, niyet etmekle yapmış kadar oldunuz.

— Yooo, dedi, bu gibi şeyler Allaha bırakılmaz! Kimden alacağız zararımızı?

— Bir yakınınızın gecekonduyu kurmasına yardım mı etmişsiniz?

— Yok, dedi, benim yardımım başka türlü oldu. Üç gecekonduyu yapmış, üç evsiz aileye ucuz fiyatla kiralamıştım.

— Desenize gitti onca masrafınız...

— Helâl para gitmez gardaş, diye köpürdü yeniden. Bakana yolladığım mektupta da belirttiğim gibi, üç çare var önlerinde: Ya bu Vali denisecek, ya benim param faiziyle ödenecek, ya da parti il teşkilâtı dopdan istifa edecek! Aksi halde bu düzen yıkılır gardaş! Ve de yıkılıp değişmesi gerekir!

Olayları pakitleyip evin yolunu tutarken, «Ulan» diyordum kendi kendime. «Hem olayları değerlendirmeyi bilmezsin, hem de olur olmaz yerlerde ukalalık edersin! Akıl yürüteceğine, akıllanmaya baksana a sersem!»

Olayları bakkal Mehmet efendinin mantığıyla değerlendirdikçe, bu düzenin değişmesi gerektiği gün gibi çıkıyordu ortaya! Radyolar öğretmen boykotundan bahsederken, öğretmenleri haklı buluyordum Düzen değişmeliydi! Bazı sosyal haklarını elde etmek için ilgilileri uyararak öğretmenlerin şikâyetleri, durumları gözden geçirilerek sona erdirilmeliydi!

Küsbe dağıtımında eşitsizlik olduğunu iddia eden köylüler bir fabrikayı işgal mi etmişler? İlgililer ko-

Radyodan :

Doğru mu?..

Yanlış mı?..

nuya ciddiyetle egilmeliydi! Yoksa üç çare kalırdı geriye: Ya bu gibi işgal ve gösteriler ölçüyü aşardı, ya haksızlığa uğrayan insanların sabırları gün gelir taşardı, ya da bugünün iktidarı gelecek seçimlerde hâşşâ kırıklığına uğrardı!

Elimde günlük gazeteler, son konuşmamızdan on gün kadar sonra dikildim bakkal Mehmet efendinin karşısına Durgundu. Her halde memurların boykot hazırlığını mantık ölçüsüne vuruyordu.

— Düzenin sakat tarafları iyice kendini gösterdi, dedim. Değişmeli!

Önündeki kâğıttan kaldırdı başını. Meğer parti üst kademelerinden aldığı «Zararının tazmin edileceği, il teşkilâtında ise yıkılmaya değil, birlik ve beraberliğe gidileceği» hususundaki garantinin verdiği güçle, alacağı para ile şehrin neresinde nasıl bir bina yaptırabileceğini düşünüyormuş:

— Anladım gardaş, dedi.

— Öğretmenlerle memurların boykotundan bahsediyorum, dedim. Bu kışta kıyamette, bu günden güne çoğalan hayat pahalılığı karşısında adamların hâlâ üç beş kuruşla geçinmeleri mümkün mü? Ya herkesin hakkı verilecek, ya bu düzen değişecek elbet!

Uzattığım veresiye defterini elinin tersiyle itip:

— Yazık, dedi. Gafa dengi bi sen vardın, görmeyeli seni de zehirlemişler gardaş! Al defterini, yolla borcunu! Vatansever dediğin oynak fikirli olmamalı. Bugün böyle, yarın başka türlü düşünmemeli. Her şikâyeti, her derdi olan sokağa dökülürse ne olur memleketin hali?

Sabah sigara almaya gönderdiğim komşu çocuğundan, benim tarafımdan yollandığını öğrenince hem sigarayı vermemiş, hem de:

— Söyle ona, kendi gibi bir kaç baldırıçıplak bizi yıldırmasın, demiş. Memlekette kimse kalmasa dişimle tırnağınla savaşırım, yine de bu düzeni korurum!

Oğlan uzaklaşıırken seslenmiş arkasından:

— Yıkılan üç gecekondunun yerine, bir apartman yapma fırsatı geçti elim. Böyle imkânlar vatandaşlara verilir mi başka düzenlerde?

Şimdi yeniden okumaya, öğrenmeye hız verdim. Ah, günün birinde bakkal Mehmet efendiyle konuşacak, olayları tartışacak, fikren uyusacak hale gelsem, hemen yeni bir hesap açtıracağım ya, onun fikirleri mi oynak, benim fikirlerim mi oynak, bir türlü mümkün olmuyor uyusmak!

Vedat SAYGEL

— YÜRÜYÜŞLER DEVAM EDİYOR. —

Yeni yılın falı

MEMUR

Yeni yılda ters-yüz et o emektar paltonu;
Temizleyiciye ver eski pantolonunu...
Uğurlu katsayın 4, rengin ise toz pembe;
İşin yoksa bekle dur Personel Kanunu'nu...

İŞÇİ

Sendikacı, patronla yapar sana fiyaka;
Pahalılıktan öyle silkeceksin ki yaka...
Yeni toplu sözleşme: Sıfır, elde var sıfır...
Zamlarla bir araya gelir mi iki yaka?...

İŞSİZ

Bir eski sene değil gelip geçse bin sene
Ara, iş bulamazsın; bunu iyi bilsene!
İsveç, Norveç, Belçika, Danimarka iş yerin;
Birader, yeni yılda Almanya'ya gitsene!

POLİTİKACI

İşte seçildin yine, düzeltsene işleri;
Özlenen ucuzluğu getir bakalım geri...
Ucuzluk şöyle dursun, bütçe denkleşsin diye
Sunmaktasın zamlarla yepyeni vergileri...

MUTEMET

Güzel bir bar kızına gönlünü vereceksin;
Şirketin parasını onunla yiyeceksin...
Hemen pişman olursan şirket seni affeder;
Yoksa kaçmak istersen deliğe gireceksin!...

KARABORSACI

Yeni yılda demirden vuracaksın vurgunu;
İstedğin gibi sat çimentonun tonunu...
Uğurlu sayın milyon, uğurlu rengin kara;
Onun için kapkara görüyorum sonunu...

ŞOFÖR

Motoru elden geçir, alt takımı toparla;
Rektifiyeni yaptır; piston, sekman ayarla!
Teklemesiz, kazasız o biçim bir yeni yıl...
Arkayı dörtle, bir de hoş geçin yayalarla!

ÖĞRENCİ

70 yılında yine boykotlar yapacaksın;
Eski yönetmeliği yırtacak, yakacaksın...
Oturup derslerine çalışacağın yerde
Hızını almayacak işgale kalkacaksın...

ÇAPKIN

Yeni yılda talihin hem kıyak, hem de yengen;
Falında bir aşk çıktı İstanbul'a giderken;
Numaran 69, aşk hayatın karanlık;
Otel basacaklar onunla sevişirken...

GENÇ KIZ

Bizden Ajda, onlardan Tom Jones'un hayranısın;
O genç de sana hayran, gönül nasıl dayansın?
Yeni yılda talihin gözlerin kadar güzel,
Sen güzeller güzeli, gönüllü sultanısın...

DELİKANLI

Aklın, fikrin futbolda, çaylarda ve kızlarda...
Karnen Toto kuponu: Bir, iki, bir ardarda...
Ne pek fazla pinekle, ne yan yatıp tembel ol;
Gününde çalışırsan kalmazsın sınıflarda...

«BENİM FALIM HANİ?» DİYENE:

Yüreğini ferah tut; üzülme, neşeli ol;
Piyangolu gazoz iç, Toto da oyna bol bol!...
Rakamın 30 kupon, rengin fıstıklı yeşil;
Sana bu yeni yılda çıkacak bir Anadol!...

Mukadder ÖZAKMAN

Top tutucu...

Kesici...

Vurucu...

Dalacı...

Ve yıldız futbolcu!

Sahte ikibuçukluk

ESE

S ABAHLEYİN erkenden kapı çalınmıştı. Dikiz deliğine gözümü uydurdum, baktım yedinci katı oturan apartman sahibi Mahmut ağaydı:

— Buyur ağa, dedim, hoşgeldin, safa geldin!

— Buyur desen de gireceğim, demesen de...

— O nasıl söz Mahmut ağa. Ev bizim değil, senin.

Oturup, verdiğim sigarayı yaktıktan sonra:

— Başımda bir dert var, akıl danışmaya geldim.

— Hayırdır inşallah...

— Önce hanıma söyle birer kahve pişirsin. Ben şekeri az içerim.

Kahveler geldi. Ağa fincandan bir kaç yudum çektikten sonra durakladı:

— Bu kahvenin içinde ne var?

— Halis kahvedir. Hiçbir şey yok kahveden gayri. Kendimiz kavurur, değirmende çekeriz...

— Hımm... Arpa, nohut falan karıştırmaz mısınız?

— Katiyen... Yemin ederim...

— Yaaa... Vah... vah... Çok yazık!

— Vallahi halis ve de kaçak Yemen kahvesi... İnan bana!

— İnandığım için yazık diyorum ya... Siz böyle gelen misafirlere de halis kahve içirirseniz sittin sene kiralıktan kurtulamaz, ev bark sahibi olamazsınız.

— Demek sizin evde kahveye arpa, nohut gibi maddeler karıştırılıyor?

— Kim demiş onu?...

— Az önce söylediniz ağam...

— Ben aptal mıyım kahveye nohut, arpa karıştırarak! Nohuda azıcık kahve karıştırırsın olur, biter! Şimdi başıma geleni sormuyorsun.

— Gece ikiz yavrularınız dünyaya gelmiş. Tebrike gelmek üzere iken, siz kapıyı çaldınız.

— Evet, maskaraların biri kız, öteki oğlan. Başımız derde girdi.

— İkisi de sağ sağlam, azaları da tamamdır inşallah!

— Çok şükür, başlarındaki akıllarını bilmem ama, dış görünüşleri sağlam. İsim konusunda hanımla birbirimize girdik.

— O iş kolay, birlikte iki güzel ad buluruz yavrulara.

— Ben kızı Cemile, oğlana Hürşit koyalım, dedim.

— Fena değil!

— Annesi küplere bindi. Fakir, fukara isimleri diye beğenmiyor.

— Hamfendi haklı. Gecekonuda doğan çocuk değil ki bunlar. Kocaman apartman katında gözlerini açmışlar. Açmışlar ki, ne görsünler...

Kapıda lüks Şevrole, Yalı iskelesinde kocaman kotra... Doğum faturası on, onbeş bin liradan aşağı değil. Gazetelerde çift sütun doğumu müjdeleyen ilânlar.

— Avrat haklı belki de. Haklı ama, ne koyalım?

— Kıza şöyle şah'lı isim bulmak gerek. Güllüşah, Şahmerdan, Dürüşahvar.. gibi.

— İyi ki gelmişim buraya. Okumuş, yazmış adamın hali başka. Yazışınları bir kâğıda. Yazdın değil mi? Şimdi oğlanınkine sıra geldi...

— Oğlanınki daha kolay. Eskiden eski Türk kumandanlarının, fatihlerin, beylerin isimleri geçerliydi.

Zenginler çocuklarına Teoman, Mete, Cengizhan, Timur, Attilâ, Hulâgû gibi isimler seçerlerdi.

— Yaz öyleyse kâğıda. Cengizhan!

— Yooo... Sakın ha? Demode olduklar artık. Sizin hanım kolej mezunu, sosyete mensup. Beğenmez bu isimleri.

— Ey, şimdi ne olacak? Velede ne diyeceğiz?

— Günümüzde futbolcular o kumandanlardan, cihangirlerden daha önemli. Eskiden anneler yavrularını uyuturken:

— Benim oğlum büyüyecek, paşa olacak... derlerdi. Şimdi plâk değişti. Mini etekli anne çocuğuna:

— Benim oğlum futbol yıldızı olacak... Gol atacak, kaleleri bekleyecek! diye ninni söylüyor. Çocuğa Ercan, Metin, Oğün... gibi spor aslarından birinin ismi gerek.

— Hay yaşayasın... Yaz şu futbolcu tayfasının isimlerini de kâğıda. Hanuma göstereyim. Beğendiğini koysun!

İsimleri kâğıda oy pusulalarında ki milletvekilleri adayları gibi sıraladım. Ağaya verdim.

Odadan çıkarken elini uzattı. Âdeti olmadığı halde, toka edecek zannettim. Ben de elimi uzattım. Elimi geriye çekerken ne göreyim? Avucumun içinde bir madeni ikibuçuk liralık parıl parıl parlamıyor mu...

Adam bizi ramazanlarda kapısında mâniler söyleyen davulcu yerine koymuş, bahşişimizi elimize sıkıştırmıştı.

Kan beynime sığmamış, müthiş bolumluştum:

— Al şu parayı Mahmut Ağa diye bağırdım. Bir daha yüzyüze bakacaksak bu ikibuçuk lirayı unutmak zorundayız.

Ağa oralı değildi:

— Akıl danışmadık mı?
— İkizlere isim sordun, ben de söyledim.

— İyi ya. Akıl danışmak derler buna. Avukatlar yazıhanelerinde akıl danışanlardan 50 kâğıt alırlar. Sen aklını ucuza satıyor, hattâ bedavaya vermek istiyorsan benim ne suçum var?

— Avukat değilim...

— Bu kafa ile avukatlığa kalksaydın aç kalırdın zati...

— Parayı geri almadan evden çıkmama iznim yok!

— Vay... şuna da bak hele. Beni görgüsüz zenginlerin, hacı ağaların yerine koyuyor. Koskoca beş apartman, iki özel oto, kotra, şehir plânının yol geçecek yerlerinde yüzlerce arsa sahibi Mahmut ağa, bir kâtip parçasına iş gördürecek, çıkar-ken bahşişini avucuna koymayacak, ha? Yooo, oğlum ben bu kadar hakarete tahammül edemem...

Avukatlarıma talimat verip de, beş kuruşluk mânevî tazminat davası açtırmamı istemiyorsan parayı cebine koy, güle güle harca! Haydi eyvalah!

Kapıyı şırrak... diye yüzüme çarparak çıktı, gitti. Elimde madeni ikibuçuklukla şaşkın şaşkın arkasından bakakalmıştım...

Bizim hanım elindeki soğan bıçağı ile seğirtip gelmişti:

— Ne var? Ne oldu? Ev sahibi ile kavga mı ettiniz?

— Onun gibi bir şey...

— Ben sana adam olmazsın, ıslayıp parlamazsın demez miydin? Ne diye Ağayı kızdırırsın? Ya şimdi evden çıkın derse kışta kıyayette nerede ev bulur, taşınırsınız? Hele kirayı artırırsa büsbütün halimiz perişan olur. Üstelik adama iki aylık da borcumuz var... Nedir o elinde ki?

— Ha.. bu mu? Para... İkibuçukluk!

— Yine ne münasebetsizlikler ettin de adamcağız küplere bindi, kapıyı yüzüne çarptı? Yoksa.. kirayı istedi de.. aklınca ikibuçuk lira ile savacağını mı sandın? Ayol, adam milyoner. Parayı kürekle kasasının bir yanından öte tarafa aktarma ediyor, sen kalkıyor kira yerine ikibuçuk lira uzatıyorsun! Şimdi ne yüzle karşlarına çıkacağız?

— Hanım, kör kadından farkın yok! Yahu önce dinle, ondan sonra kararını ver. Şu gördüğün parayı Mahmut ağa avucuna sıkıştırdı...

— Anlayamadım... Önüne çıkandan ödünç para isteyen hali bu-

dur işte. İki aylık kirayı as. Üçüncü ay işleyedursun... Üzerine tuz birer eker gibi, kalk bir de ödünç iste. Her önüne çıkan sakallıyı baban mı sandın? İyi ki, yirmibeş kuruş koymamış avucuna...

— Lâfın sonunu dinlemeden, başını alır gidersin hep. Ne ödünç para istedim, ne de kirayı taksitle vermeye kalktım. Şu gördüğün paslı para, bahşişmiş...

— Ne bahşiş, ayoll!

— İkizleri doğmadı mı? Hanımı ile isim konusunda aralarında anlaşmazlık çıkmış. Çocuklara güzel birer isim buldum. Çıkarken akıl verme ücreti diye para verdi.

— Vay cimri... Vay nekes herif!... Hiç iki isme ikibuçuk lira mı verir?

— Yüzyirmibeş kuruşa geliyor tanesi. Leke sabunu bile bu kadar ucuza satılmıyor. Ver o parayı bana!

Avucumdan aldığı parayı plâka dösemeye attı:

— Aaaa... Bu ikibuçukluk kalp! diye bağırdı. İşte bak düştüğü yerde kalıyor. Kılmıdadığı yok... Anladın mı şimdi elâlem nasıl yükünü tutuyor? Apartmanlar, hanlar, hamamlar sahibi oluyor? Dizi dizi iş hanlarını, yazlık villaları gerçek para ile satın almak mümkün mü? Yutturmasını bileceksin! Doğruluk, tok gözlülük taslar, akıl satın alan milyoner kişiden ikibuçuk lirayı almaya utanırken, kira evlerinde sürünür, borç harç içinde ay başını zor getirirsin. Ağa cahil falan ama, işini biliyor. Enayi değil, iki isim için hakiki 250 kuruş versin!

Hanımın konferansı beni etkilemişti. İkibuçukluğu yerdan almış, avucumun ortasına koymuştum:

— Bu para, artık kalp değil!... diye bağırdım.

— Keçileri kaçırmaya başladsın... Öyledir zahir!...

— Evet, kalp değil! Asıl akli ben satın aldım ağadan... Hem de geçmez para ile. Şu ikibuçuk lira ile apartmanlar yaptırarak, iş hanları kuracak, kapıma özel arabalar koyacağım. Zengin olmanın sırrını biraz geç kalmakla beraber öğrenmiş bulunuyorum!... Artık lüks hayat süreceğiz, canikom!...

Karım dediklerimi anlayamıyor, yüzüme merhametli bakışlar fırlatarak söyleniyordu:

— Züğürtlüğe alışımdım. İyi kötü geçinip gidiyorduk. Üstelik kocam aklını da kaçırdı. Durduk yerde beterin de beteri vardır, demişler!...

Burhan ESEN

Askerlik süresi kısaltılarak tasarruf sağlanacak. — Gazeteler —

ORTAK PAZAR!

ayna

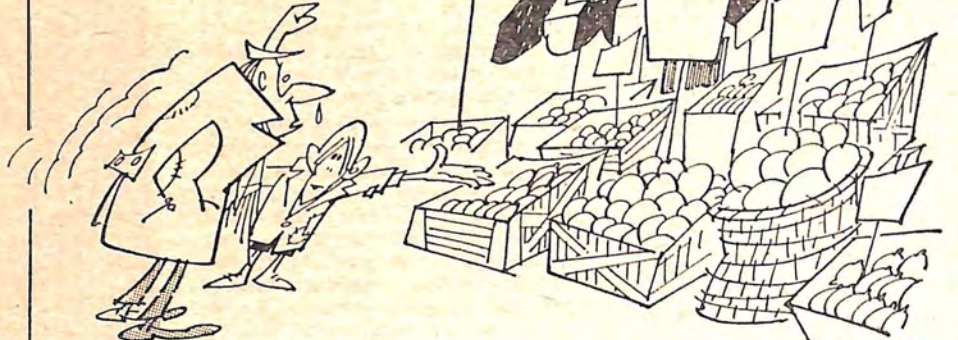
Semih Balcıoğlu

- İçişleri Bakanı:
"Sokak çıkmaz
yoldur." dedi. -

YAZISIZ

- İlgililer gribe karşı vatandaşların
meyve yemeklerini tavsiye etti. -

- HAYDI BABACIĞIM EVE... YARIM SAATTİR BAKIYORSUN, HER
HALDE İYİ GELİR !..

- Hatıra paraları çıkacak -

- BAK BU AYLIKTAN SON KALAN HATIRA İKİ BUÇUKLUK !.

- Avrupa'dan soğuk dalgası geliyor. -

- NE LÜZUM VAR SANKİ...
BURADAKİ BİZE YETMİ -
YOR MU ?..

3'LÜ TAKİP

Gazetelerimizde şöyle bir haber vardı: «Öğretmenlerin bir günlük grevi 98.000 liraya mal oluyor.»

Nedir şu zavallı öğretmenlerin başına gelenler... Baksanıza, toplum polisi, siyasi polis yetmiyormuş gibi bir de mali polis takılmış peşlerine!

İNSAN İKİ DEFA YAŞAR!

James Bond'un «İnsan iki defa yaşar» diye bir filmi oynuyor.

Bu filmin başlığı, bana, işçilerimizi hatırlattı...

Onlar da iki defa yaşamıyor mu ya?

Birincisi, Milattan önce—pardon, Almanya'dan önce—parasız, pulsuz, otomobilsiz, hayat haklarından mahrum bir durumda Türkiye'yi görerek yaşadıkları hayat... İkincisi, Almanya'dan sonra, parasıyla, puluyla, otomobiliyle normal hayat haklarına kavuşmuş durumda Türkiye'de yaşadıkları hayat.

GELDİM, GÖRDÜM, ALDIM, GİTTİM!

Sezar'ın, başarılarını özetlediği «Geldim, gördüm, yendim» şeklindeki sözü artık çok eskidiği için bunu değiştirmenin zamanı gelmişti... Hele

Her okuyucuya bir dünya

savaşın suçlandığı günümüzde «yendim demenin ayıbı karşı-sında.

Sanıyorum, İsrail, önce Eichmann'ı Arjantin'den; şimdi de beş hücumbotu Fransa'dan çıkarmasıyla siyaset tarihine yeni bir cümle kazandırmak üzere:

— Geldim, gördüm, aldım, gittim!

HİÇKIRIK NASIL GEÇER?..

Gazetelerimizden birindeki faydalı bilgiler sütununda «hıçkırığın sebepleri ve nasıl geçirilir?» diye bir yazıya rastladım.

Hıçkırığa tütün, alkol ve baharatlı yiyecekler sebep olurmuş.

Fakat, baktım, hıçkırık hıçkırık ağlamanın sebep olduğu hıçkırık unutulmuş yazıda... Örneğin, ilerlemiş ülkelerde kontrol altına alınmış olan kızamık hastalığı dolayısıyla bizde doktorsuzluk ve bakımsızlıktan ölen küçük çocukların annelerinin ağlamaların-

daki hıçkırık unutulmuş... İlerlemiş ülkelerde görülme-yen sağ-sol öğrenci avında, çocuklarını kaybeden annelerin ağlamalarındaki hıçkırık unutulmuş... İlerlemiş ülkelerde 50 yıldır hiç rastlanmayan kuduz gibi tarihe karışmış bir hastalıktan ölenlerin yakınlarının ağlamalarındaki hıçkırık unutulmuş.

Gazetenin dediğine göre hıçkırığın tedavisi de şöyleymiş... Burnunuzu tıkayarak bir bardak soğuk su içeceksiniz.

Peki, ya bizim bahsettiğimiz hıçkırığın tedavisi nasıl?.. İşbaşındaki yöneticilerin tutumuna bakılırsa, kulağımızı ve gözümüzü kapayarak hâdiseler üstüne bir bardak soğuk su içeceğiz!

YİYECEK MADDESİ Mİ, İLAÇ MI?..

— Türkiye'de adam başına haftada bir yumurta düşüyor.

— Türkiye'de adam başına günde bir dilim portakal düşüyor. * * *

Bilirsiniz «Kimya gibi vermek» diye bir deyim vardır...

Çok az miktarda, dirhem dirhem verildi mi bir şeyden «Ne o, kimya mı veriyorsun yahu!» denir.

Halkımıza haftada bir tane-cik yumurta, günde bir dilim-cik portakal düşmesi, bana yukarıdaki deymi hatırlattı ve yumurtayla portakal gibi maddelerin adının değiştirilmesi gerektiğini hissettirdi... Şöyle ki, azlığına binaen, bunlara «yiyecek maddeleri» diyeceğimize «kimyasal» maddeler ya da ilaç desek daha doğru olur!

OTOMOBİLLİ İŞGAL!

Geçenlerde bir gün, baktım, fazla trafik yok... Oysa, sabahın bu saatlerinde, iş günü, başka zamanlar yollar tıka-nıktır.

Aynı günün akşamı da, baktım, yine fazla trafik yok.

Allah Allah, bunda bir iş var ama, acaba ne diye düşün-düm.

Meğer o gün Noel değil mi-ymiş?

Böylece yollarımızı otomobilleriyle işgal edenlerin kimler olduğunu da öğrenmiştik.

Reşit AŞÇIOĞLU

HANGİSİ APTAL?..

— Erkeğin hatıra defteri'nden —

Bugün onunla buluştuk. Sinemalarda, tiyatrolarda iyi bir yer yok bahanesiyle —ve de havanın iyi olması nedeniyle— kendisini parka götürdüm... Geceden ezberlediğim bazı romantik şiirleri ve sözleri kulağına fısıldadım, epeyce lûgat parladım, romantikleştim. Tam realistleşip eteğini aralayarak bazı estetik, köstetik keşifler, ufak tefek yoklamalar yapıyordum ki park bekçisi zuhur ederek huzurumuzu bozmaz mı... Ben pek aldırmadım ama, bizim dalga hemen toparlandı, böylece bizim çıkarma işlemi «akim» kaldı. Hemen uzaklaştık oradan ve sokakları arşınlamaya başladık durmadan. Eve gitmekten bahsedince, bir centilmenlik gösterisi yaparak kendisini eve kadar götürmekte ısrar ettim. Oysa benim dümenim başka, lâf arasında evde kimsenin olmadığını öğrenmişim, eve kadar götürünce bu zahmetime karşılık eve kolayca girebilirim diye düşündüm. Gerçekten de öyle oldu, kız, beni sokakta bıraktı... Evde bir süre plâk çalıp dansettik, lâf aramızda şu dansı icat edenler bin yaşasın be, yoksa bizim gibi garibanlar istediği kızı nasıl kucaklayabilecekti kolayca! Neysee... Önce ikili anlaşmalar yaptık hafiften, ellerim ilkin belinde, derken bacaklarında üslendi. Ama vücudunda bir gösteri yürüyüşü yapmak isteyince direndi... «Yapma» dedi, «Gelen olur, gören olur» dedi, kafamı kızdırdı. Kucaklayıp bir odaya dalmak istedim, «Hayır!» diye feryat etti. Bunun tizerine tepem attı. Bunun böyle olacağı belli değil miydi, bu kadar ehli namustun, öyleyse niye aldın beni içeriye?» diye söylenerek kapıyı çekip gittim. Bir daha aramıyacağım kendisini... Aptal kızlara hiç tahammül edemem doğrusu, niye vaktimi ziyan edip durayım onunla?..

— Kızın hatıra defteri'nden —

Bugün onunla buluştuk. Bereket versin hava iyiydi de sinema köşelerinde yarasa olmaktan kurtuldum. Parka gittik, içimden güldüğüm, ama dışımdan hiç renk vermediğim bir sürü palavra parladı bana. Tam vakit boşuboşuna ziyan oluyor diye üzülürken sadede geçti. —Bacak bacak üstüne atıp cesaret vermeseydim avucumu yalayacaktım yaa— Ama bu sefer de park bekçisi işgüzarlık etmez mi... Ben erkek olsam onu oradan uzaklaştırmamın çaresine bakardım... Bu göze alamadı onu ve beni sokaklarda sürttürmeye başladı. Lâf arasında evimizde kimse olmadığını söylüyorum, yine bir şey yok! Neyse eve gitmek istediğimi söyledim de centilmenliği tutup beni eve kadar getirmeye kalkabilirdi. Orada da onu içeri almak pek zor olmadı tabii... İçerde sadede çabuk gelsin diye plâk çaldırttım, neyse çok şükür, tahrik oldu, beni kucaklayıp öpmeye başladı. Lâf olsun diye «Olmaz, yapma» filân dedim, bu sefer de lâflarımı ciddiye almaya kalkmaz mı... Kucaklayıp yeni boyattığımız misafir odasına götürmeye kalktı. Tabii «Hayır» dedim. Ama bir elimle de yatak odasını işaret ediyor, beni oraya götürmesini söylemek istiyordum. Erkek dediğin leb demeden leblebiyi anlamalı, değil mi? Nerdee... Bu sefer de işi yarıda bırakıp çıkıp gitmez mi! Ne bönük Yârabbim. Hayır, katiiyen... Böyle aptal bir erkeğe tahammül edemem doğrusu, niye vaktimi ziyan edip durayım onunla yani.. bana yazık değil mi? İstesem ona benzemez kimleri bulurum vallahi... Hem de ona inat bulacağım da. Hem de en yakın arkadaşımı baştan çıkaracağım, kahrolsun diye. O beni kahretti ya...

Erhan TİĞLİ

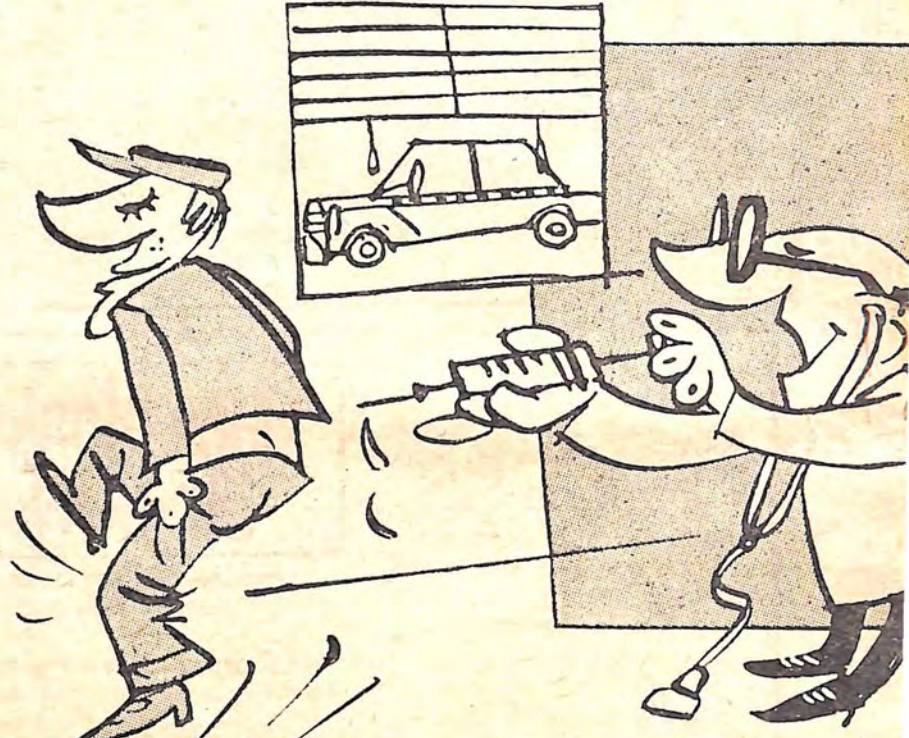
BALIK NESLİ KURUTULUYOR. — Gazeteler —

Doktorlar...

İçerdeki — iyi ki hariciye hastası değilim

Hasta, soför olunca :

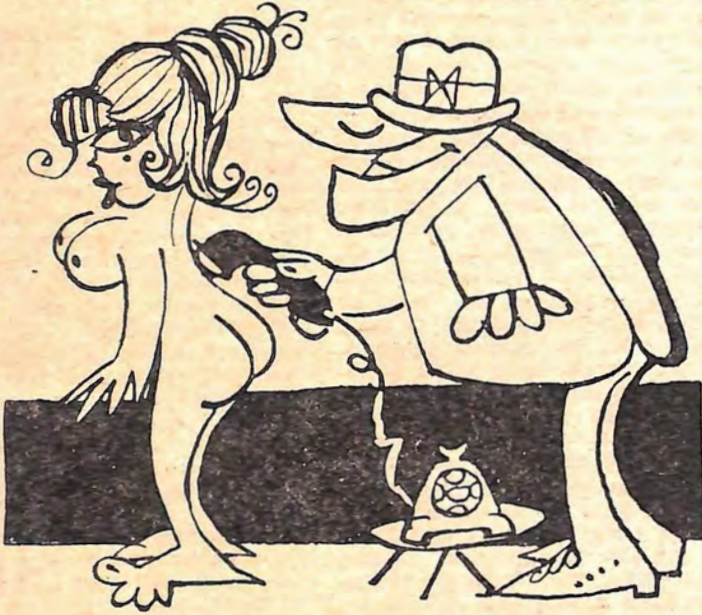

— Sağ yap, sol yap... tamam, hop dedi

— Bakırköy'e bir, ilk
Bakırköy'e bir, ik

-Ne gebesi ayol?.. Ben kadın politikacıyım... Politikacı dediğin de göbekli olur.

-Doktor teşhisini koysun... Ben reçeteyi gider alırım!

-Dediğim çıktı... midenizin bulanması hastalıktan değil demedim mi?..

CEP-HANE!..

TOTO'M ONÜÇ TUTACAK

Toto'm koynumda sırtak, tonla para akacak,
Onüçü benden başka tutturam olmayacak.

Üç maçın tuttu hepsi
Günlerden cumartesi...

Ahrım çift daire, biri getirir kira
Elbise, ayakkabı, araba vesaire...

Üç maçın tuttu hepsi
Günlerden cumartesi.

Sanki kalbim biliyor, onüç tutacak diyor
Bir tatlı müjde sesi, pazar günü geliyor

Üç maçın tuttu hepsi
Günlerden cumartesi.

Kuş gibi uçacaklar, bütün eş, dost, çocuklar
Sürprizlerim tutsun, oynansın diğer maçlar

Tuttu üç maçın hepsi
Günlerden cumartesi.

İkisi ihtimali, sekizi garantili,
On maç kaldı geriye, alacağız tek mili

Tuttu üç maçın hepsi
Günlerden cumartesi.

Nihayet işte pazar, anlatıyor radyolar,
Beklenmedik bir anda atıldı gol, diyorlar.

Varsın yatsın birisi,
En az var, onikisi...

İşte bir haber daha, karıştı birden saha,
Hakem işaret etti, penaltı noktasına

Türübünde «yuh» sesi
Bu gol, kesti nefesi...

Onbir'e razı olduk, hayalleri bıraktık
Toto'nun parasını, çıkarmalıyız artık

Hâkim, sinir havası,
—Yatıyor— kahrolası...

Yavaş yavaş netice kesinleşti iyice
Dokuz'u tutturunca, ümitler döndü hiçe

Attan düşürdü bizi
Hakem'in düdüğü sesi.

Firen oldu hırşıma, önümüzdeki hafta
Zar atıp doldururun, bir yeni Toto daha

Bu sefer şart tutması
Bizde şansın sırası...

Fikret YILMAZ

rını, vatan, millet, Sakarya gibi lâflar eder? Yaal...

İnsan anlamadığı bir sözü, tanımadığı bir adamı, çözemediği bir problemi gözünde büyütür, bir halt sanır. Hep onların üzerinde durur. Modern resim niçin ilgiyi çekiyor bu kadar? Kimse bir şey anlamıyor da ondan. Neden halk arasında doktorluk, mühendislik, avukatlık büyük meslektir? Söylediklerinden kimse bir şey anlamaz da ondan.

Doktorun büyüklüğü, eczacıdan başka kimsenin okuyamayacağı yazılar yazmasından, en basit bir nezle-ye, soğuk algınlığına bile grip, anjin, sinüzit gibi adlar takmasından belli olur.

Mühendis, teğet, içbükey, paralel, simetrik.. ve bunlar gibi halkın sözlüğünde olmayan sözler sarfettiği için büyüktür. Gelelim hukuk'a... Sana Borçlar Kanunu'ndan bir madde söyleyeyim de sen kararını ona göre ver. «Havale bir akiddir ki onunla muhalünle, bilvekele kendi namına kabza selâhiyyet olan muhalünle, muhil hesabına nakit veya kıymetli evrak veya sair misli şeyler itasına mezuza kılınır» (Madde: 457). Nasıl, büyük adam, söyle bakalım, ne dediğini anlayabildin mi?... Peki, köylü Memed dayı nasıl anlayacak bunu?... Yaa, işte bütün mesele burada. Hadi, göreyim seni. Uygula dediklerimi. Kravatını iyi bağla, gömleğin kolalı, pantolonun da ütülü olsun. Başını dik tut, gövdeni de eğme, geril. Karada ölüm yok sana o zaman. Korkma, titreme tiril tiril... diye öğütledi, sırtını sıvazladı.

Arkadaşının bu tavsiyelerini kâfanda tutmaya çalışarak köyüne ikinci defa döndüm. Ütülü, kolalı, pür azamet kahvenin en iyi köşesine kurulmuş, hiçbir şey söylemeden hepsini uzun uzun süzdüm. Halimi hatırlı soranlara, yarım ağızla, gayet kibar: «Mersi, siz nasılsınız?» dedim. Buyur ettikleri sandalyeye oturmadan önce de kahveciye üstünü uzun uzun sildirdim, üfürdüm içiçe. Pantolonumun üstüsü bozulmasın diye paçalarını çekti. Hafifçe hapsirip öksürünce:

«Pardon. Azıcık gripal anjin olmuştum da. Zaten eskiden beri sinüzitim.» dedim.

İkram edilmek istenen çayı: «Gastritim var» diyerek geri çevirdim. «Nâçiz kanaatimce», «Bittabi», «Sâyenizde», «Tamam bilâkis», «Bizzatı», «Maalessif», «Binaenaleyh».. gibi kelimeler kullandım...

«Türkiye'nin haline bakıp da konsantre olmamak mümkün değil. Bizde koordinasyon yok. Bir yere gitmek için önceden rezervasyon yaptırmak istiyorsun telefonlar çalışmıyor doğru dürüst. Ah, nerde Avrupa, Amerika! Biz adam olmayız e-fendim, adam olmayız...» diye ah-kâm kestim.

Sonra coştum. Memleket realitele-ri üstüne bilimsel, toplumsal bir söylev çektim: «Memleket.. mukad-desat.. iktisat.. icraat.. ifşaat... Aslan Mehmetçiklerimiz! Nimetşinas milletimiz... Batı medeniyeti semala-rında bir güneş gibi grup eden ve ufkumuzda alâmisema örneği rak-seden mâmur, müreffeh Türkiye hasreti... Türk'tür dünyadaki millet-lerin en çalışkanı, en hası. Alman-ya'daki işçilerimiz bunu ispat etmi-yor mu? Var mı bunun başka izah tarzı?...» diye haykırdım.

Ortalık alkıştan inledi. Hemşerile-rim benim bu değişikliğime öyle bir sevindiler ki: «Bravo, çok yaşa, yü-zümüzü ak ettin. Artık ölsek de gam yemeyiz. Nihayet bizim köyden de bir büyük adam çıktı ha, gözlerimi-ze inanamıyoruz. Sağol, varol, se-ninle övünüyoruz. Senin büyük a-dam olacağın daha çocukluğundan belliydi, biz anlamıştık zaten!» diye hep bir ağızdan bağıştılar ve be-ni omuzlarına alıp köyde günlerce dolaştırdılar...

Erhan TIĞLI

BİZİM köyde ilk yüksek tahsil yapan kişiydim ben. Onun için köye dönerken içim içime sığmıyordu. Şimdi beni karşılayacaklar, belki de omuzlara alacaklar, hepsi birden halimi hatırlımı soracaklar, itibar gösterecekler, oturacak yer bulamayacaklar, herkes kendi evinde yiyip içmemi teklif edip önüme kuş sütünden gayrisini çıkar-maya çalışacaklar, tabii, bu arada konuşmam ve dediklerime dikkat etmem gerek. Okumuş bir kişi olduğuma göre öyle pek havadan sudan konuşmaya gelmez. Köylü kardeşle-rimi aydınlatmam, onlara bilimden, uygarlıktan, büyük şehirlerdeki ya-şantılardan, memleket gerçeklerinden söz açmam gerekir. Ama bana inanıp güvenebilmeleri, kendilerine yabancılaşmadığını, daima yanları-nda olduğumu anlamaları için onlar gibi olmalı, onlar gibi davranmalıyım... diye düşünüyordum. Düşün-düklerimi yerine getirmek için he-men işe koyuldum. Önce kılık kıya-fetimi düzelttim, kravatımı çıkar-dım, bağdaş kurarak pantolonumun üstüsünü bozmaya çalıştım. Kolalı gömleğimi çıkarıp yerine buruşuk bir gömlek giydim. İçimden köylü-lere söyleyeceklerimi tekrar ediyor, bilimsel terimlerin ve yabancı dille yapılmış kelime ve deyimlerin yer-i-ne türkçelerini bulmaya çalışıyor, karışık olanlarını basitleştirerek, on-ların anlayabileceği hale getiriyor-dum.

Nihayet köye geldim. Gerçi beni görmek için epeyce bir kalabalık toplanmıştı ama beni görünce ha-yâl kırıklığına uğradılar. Beni tanı-yamadılar bile, önce. Garip garip baktılar yüzüme, inanamadılar be-nim ben olduğuma. Bakışlarıyla «Hani senin kravatın, ütülü panta-lonun, kolalı gömleğin, yüksekten bakışın?...» der gibiydiler...

Sonunda güç belâ tanıtabildim kendimi. Akraha ve dostların içten-likle boyunlarına sarıldım, yaşıla-rın elini öptüm, yaşlılarıminkini sıktım, küçüklere el öptürdüm... «Hoş geldin» diyenlere «Hoş bul-duk», «Nasılsın, keyfin iyi mi?» di-yenlere köylü biçimi «Eyvallah, sağ ol, iyiyim, çok şükür elhamdülillâh» çektim. Sormadan başladım anlat-maya, kendi kelimeleriyle, okudu-

ğum yıllara ait öğrendiklerimi, gör-düklerimi, anılarımı... Anlattıkları-mın hemen hepsini merak ve ilgi-ye dinliyorlar, her kelimesini anlı-yorlardı ama yüzlerinde bir inan-mazlık, bir yadırgama vardı... Ne yaptım bu yadırgamaya engel ola-madım. Önce başıma zıngırzik top-lanarak, merakla beni dinleyen ka-labalık gün geçtikçe yavaş yavaş a-zalmaya başladı. Etrafımdakilerin çoğu artık beni hiç dinlemiyor, hiç soru sormadan öylece beni süzüy-or-du...

Derken, kulağıma: «Bizim Cemil, gûya büyük adam olmuş, dedilerdi ya, geçenlerde dinledim. Bana hiç o hissi vermedi», «O, okumadı galiba yüksek okullarda», «Yalancı...», «Vah vah! Babasının parasını boşu-na harcadı. Yedi, içti, bir şey öğre-nemeden geldi desene», «Kimbilir, babasının binbir zorlukla kazanıp gönderdiği paraları karılar, kızlar-la mı yedi?», «Yazık, bunca emekler zebil ziyan oldu ha?», «Hiç bizim köyden adam çıkar mı be, olacak iş mi bu?...», «Olan babasına oldu», «Tabii ya, oğlan gezdi geldi», «Oku-lun arka kısıpından çıkmış bu her halde», «Hiçbir değişiklik yok halin-de», «Okumuş adam böyle mi olur?» gibi sözler çalınmaya başlamasın mı... Ne yapacağımı şaşırdım. Evde bir köşeye çekildim. Söylentilere al-danıp yüzüme mahzun mahzun ba-kan babama çaktırmadan kendi ken-dime denemeler yaptım, hatiplik sa-natı üstüne yazılmış kitapları ezber-ledim. Ama ne ettimse köylümün gözünde büyüyemedim, yükseleme-dim...

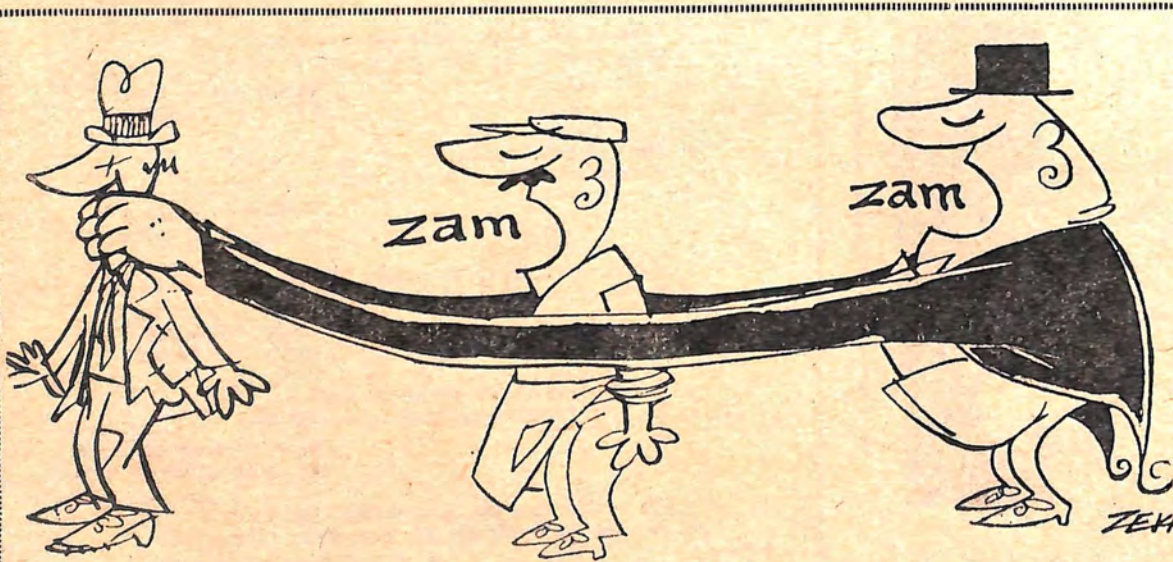
En sonunda bu duruma daha faz-la dayanamayarak, okuduğum bü-yük şehire dönüp staj mahiyetinde bir işe girip çalışmaya, köylümün gözüne girmek için gerekli gördü-ğüm incelemeleri yapmaya koyul-dum... Derken, fakülte arkadaşım Hayri'ye rastladım bir gün. Anlat-tım başıma gelenleri. O da köylüy-dü, dediğine bakılırsa köyde büyük adamlığını hemen kabul ettirmişti. Yalvardım yakardım, işin püf nok-tasını öğrendim. Arkadaşım bir şi-şe şaraba bülbul kesildi. «Bana bak» dedi. «Gözünü kulağını aç, iyi dinle. Yalnız kitaplardan okudukla-rınla çabucak başarılı olacağını san-

ma. Biraz da hayat üniversitesinde tecrüben, ihtisasın olsun. Ben de se-nin gibiydim, köyüme ilk gittiğim zaman. Senin gibi pek ilgi görmedim ben de. Ama hemen çaktım işin sı-rını. Bak sana da anlatabileyim:

İçinden çıktığın toplum, ister köylü ister kentli olsun, senin bü-yüklüğüne inanabilmek için, bir de-ğişiklik bir başkalık, yabancılık a-rar sende. Büyük adam gözlerde bü-yütülür çünkü. Pireyse bile deve ya-pılır. Bizdeki efelerin hepsi de uzun boylu, dalyan gibi, mert, cesur ki-şiler miydi? Yoo... Halk öyle gör-mek istemişlerdir onları da ondan.

Onun için. Övünecek, başından ge-çenleri bire bin katarak anlatacak, büyük lâflar edecek, anlayamayacak-ları biçimde konuşup lûgat paralayacak-sın. Köylü, kentli herkesin ya-nındaki büyük adamlığın tescil e-dilsin, onaylansın...

Kendimizden pay biçelim. Biz, ne de olsa okumuş, aydın bir kişi oldu-ğumuz halde, okulda okurken han-gi hocalarımızı büyük, değerli, bilgi-li hoca olarak kabul ederdik? Bizim seviyemize inen, bilgileri bizim an-layacağımız biçimde basitleştirerek anlatan, güler yüzlü hocaları mı, yoksa hepimize yüksekten bakan, so-murtkan, anlattıklarından çoğunluk-la bir şey anlayamadığımız hocaları-mızı mı?... İkincileri değil mi?... Bi-rincilerle alay eder, anlattıklarını dinlemez, kopya çeker, çalışmaz ve kendilerini hiç saymazdık değil mi?... İşin püf noktası işte burda. Daima yüksekten konuşacaksın, fazla sa-mimi, lâubali olmayacak, bir ciddilik maskesi takınacaksın. Büyük a-damların sözleri öyle küçük adam-lar tarafından pek anlaşılmalısın. Büyük adam olduğun nasıl belli olur başka... Bak edebiyata, sanata. Belâ-gat ne demektir? Anlamsız, süslü, içi boş ama yaldızlı lâflar etmek sa-natı... Şöyle bir düşün bakalım... Hangi şairler büyük şairdir? Kapa-lı şiir yazarlar. Edebiyat kitapları niye halk şiirine pek az yer verdik-leri halde divan şiiriyle doludurlar? Bugün ikinci yenici şairler niye anlamsız şiirler yazıyor ve tutuluyor-lar?... Bir politikacı nutuk atacağı zaman niçin mecazlar, istiareler ve çeşitli söz sanatlarıyla bezer lâfla-

Zam yapma sırası esnafta. — Gazeteler —

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

HERKESE BİRKAÇ SORU!

Vefa bozacısının önünde mavi trençkotlu bir kız var... Belli, sevgilisinin içerden iki bardak boza getirmesini bekliyor... Endişeli... Ona yaklaşıyorum ve sağ profil atıp ilk sorumu soruyorum:

- Neden bekliyorsunuzuz?...
- Sizi alâkadar etmez...
- Siz bir mahalle kızı mısınız?...
- Zannederseniz maatteessüf öyle...
- İçerdeki kara bıyıklı herif neyiniz oluyor?...
- Sözlüm... Kendisi berberdir.
- Güzel... İktisadi ve sosyal şartlar içinde evlenmek sizce doğru mu?...
- Seven iki kalb bir olduktan sonra sizi alâkadar etmez zannederseniz...
- Nerde tanıştınız?...
- Sevil Düğün Salonunda tanıştık. Görüncemün düğünü vardı. Kâmil de arkadaşlarıyla gelmişti... Bakıştık... Çok utandım. Sonra beni Yıldız Sinemasının locasına attı...
- Kaç numaraya?...
- Altmışdokuz...
- Sizi hiç öptü mü?...

Bu haftadan itibaren her an karşınıza çıkıp hiç ummadığımız soruları sorabilir, sizi biraz yorabilirim. Cemiyetin her sınıfından ve her çeşit vatandaşlara ikazımı yapıyorum... Her zaman hazır ve dikkatli olunuz... Mersi...

LEYLÂ KURUYEMİŞ'LE KARŞI KARŞIYA

— Bizim aşkımız mâsum ve maddi değil... Her halde evlenmeden olmaz...

- Sevdiğiniz yemekler?...
- Kapuska, etli patates, güllâç...
- Neden onlar?...
- Çünkü bugünkü takvimde onlar var da...
- Bir idealiniz var mı?...
- Bende yok. Belki Kâmil'de vardır...
- En sevdiğiniz artist kim?...
- Danyal Topatan...
- Renk ne?...
- Kavuniçi...
- Hangi marka arabadan hoşlanırsınız?...
- Tabii İmpala... Kâmil'in ağabeyisinin ondan var. Hem de pikaplı...
- Mersi... Adınız?...
- Leylâ Kuruyemiş...
- Neden kuru?...
- Terbiyesiz...

O sırada Kâmil bozacıdan çıktı... Ben de onları başbaşa bırakarak acele bir arabaya atlayıp kırdım...

KOÇ — Bugünden sonra kendinizi kontrol edin. Ayarınız bozuk... Yağlı yemek size dokunacak... O kıza aramızdakileri herkes biliyor... Abla'nız da şu anda taşlığı siliyor...

BOĞA — Ağlayacağınıza ona gidip af dileyin... Neden onu kırdınız?... Halbuki size daha çok dayanırdı... Şansınız bugün öğleden sonra kapalı... Akşama doğru yağmurlu geçmesi beklenebilir... Yumurtaya dikkat...

İKİZLER — Kardeşinizin derdine derman olacağınıza kendinize bir filtrelî Harman alın... Arkanızdan sizi çekistireni tanımıyorum. Kayınpederiniz olabilir. Hafta sonuna doğru bir kâğıt alacaksınız... Yere atmayın. Çöp kutusuna atın...

YAY — Karışık bir ruhi durumunuz var... Çeketinizin kolunu diktirin çok çirkin duruyor... Aldığınız radyonun Ekrem tarafından haczedilmesi sizi üzmesin. Adam olup borcunuzu verseydiniz... Size müstahaktır... Neymiş?...

KOVA — Bu hafta bol bol uyuyun... Ancak bu şekilde sinirlerinizi dinlendirebilirsiniz... Aile içinde sizden bahseden filân yok.

FALINIZA DA BAKALIM

Dikkatleri bu hafta kendinize çekmek istiyorsanız iyice asılın... Dikkat kopmasın.

AKREP — Yalan yere yemin etmeniz yüzünden ikisini de elinizden kaçırdınız... Bâri üçüncüsünü tutun... Hep bu huyunuz size felâket hazırlıyor... Alacağınız bir haberle aniden harekete geçebilirsiniz. İstim üstünde olun...

TERAZİ — Muvazenesiz bir hayatınız var. Hem onu seviyor gibi yapıyor, hem de ters yola sapıyorsunuz. Trafikçiler görmesin... Bu gece gideceğiniz bir yerde tatsız bir şey olabilir... Yanınızda ikiyüz gram kadar toz şeker götürün...

OĞLAK — Bakın bu hafta size hiçbir şey söylenemez... Her bakımdan iyisiniz... Yalnız o meseleden bir netice çıkmayacak. Çünkü kardeşiniz denklemi yanlış kurmuş... O sarışınla tekrar buluşmak ihtimaliniz olabilir. Lâcivertleri giyin.

YENGECİ — Durun bakalım sırada başka-

ları var. Neden her şeye balıklama atlıyorsunuz?... Bir yeriniz yarılırsa karışmam... Zaten iki arada kalmanız an meselesi. Bu yüzden sıkışsanız derhal üst kata çıkın. Tuvalet soldaki ikinci kapı... Haber postada...

BALIK — Ya hep ya hiç demek kolay... Ya hepsi olmaz da birazcığı olursa... İhtiraslarınızı firenlemezseniz duvara bindirirsiniz... O kadının Ş. ile bir ilgisi yok. Ancak N. ile olabilir... Onu da gidip O'ya sorun... Neticeyi bize bildirin. Evraklarınız hazır...

ASLAN — Canımız ne isterse onu yapın. Onunla zaten ilişkinizi kesmeniz iyi oldu... Sebebinizi sormayın. Söyleyemem. O benim bileceğim iş... Hafta sonunda esmer birinden bir iyilik göreceksiniz... İyice bakın... Görme-ye çalışın...

BAŞAK — Size bu hafta falda bir şey çıkmadı. Yalnız bir kutu diş macunu kazanmanız ihtimali var... Toto sakın oynamayın... Tutturamazsanız sinirleriniz bozulabilir... O bir meseleden bir netice çıkmayacak... Boşuna uğraşmayın, bizi de yormayın... İşimiz var...

HÂLEDAR — Yeni tefriş ve mefriş edilmiş salon... Fiks menü... Tek 600 lira, çift menü 980 lira... Ne kadar içersen iç nasıl olsa bu paranın üstüne çıkamazsın... Sekizden sonra fasıl heyetinden iç de gör fasıl... Arkadan Fulya Sensev, Ayla Can, Neşe Funda, Lili Damita... Junklor Dio Fasülyeler... Ve memleketimizin biricik şovmeni Öztürk Gelenbir... Dikkat: Garsonların hepsi temizdir... Az ekmeğe para almaz...

ÜÇ MAYMUN KABARE TİYATROSU — Bol sigara dumanı, erkondeysin, nefis piyano ve ışıklar arasında oynanan ve tiyatro eleştirmecisi geçinenlerin ağzının suyu akarak seyredip, avanta alamadıkları için sonradan yerin dibine batırdıkları senenin en tehlikeli oyunu... «Ölür mü-

EĞLENCE KILAVUZU

Bugün, bu gece dalgasını geçmek için bir yere gitmek isteyenler için bundan böyle her hafta bu kılavuzu sizlere takdim edeceğiz... İyice bakın ve kendinizi ona göre ayarlayın... Benimki dokuzu yirmi geçiyor...

sün, Öldürür müsün?»... Tabanca, kama, boğmaca, öksürük, kızamık... En gaddar caniler, en kanlı cinayetler... Korku ve ibretle seyredilen sosyal ve sekolojik büyük gırgır... Yazan önemli değil... Adamımızdır... Oyundan sonra artistlerle seyirciler arasında kanlı çarpışmalar...

NOT: Bu oyundan sağlam çıkarak isteyenler yanlarında can yeleği getirebilirler...

VAGON CEMİL — Sirkeci garında kör hatta çekilmiş eski vagonun içinde ispirotocu Mayasıl Cemil ve arkadaşları tarafından piiz kayma müsabakası... En gaddar boyalı ispirotolar... Hain kediler... Sızmayanlar vagona giremezler. Ayrıca sabaha karşı manevra lokomotifli ile dolaşma... Her yer bedavadır...

— Allah Allah, yatsana yahu!
— İki dene açık mı?
— Dört dene aç!
— Demir, demir var mı sanki bun-
ları gapayacak?
— Sen dedin iki dene diye.
— Amma ben dört demedim ki.
— Bre herif düşünmek için sabah-
lara gıran mı girdi be!
— Bre avrat, şimdi garar verirse,
ben ona göre gafamda sabaha gadar
plânlar yapacam da...
— Eyi eyi, iki dene aç!
O sırada âbimin sesi duyulur:
— Ana su!
Peder gürlür:
— Yemen'den gelmiş itoğlu itler,
Yemen'den...

Anam kalkar, tahttan aşağıya iner,
suyun soğuğu çıksın diye tulumba-
yı biraz çeker, doldurur tasa:
— Avrat, bana da ver!
Peder, su içerken yine açar pen-
cere lâfını. Üstelik ayağa da kalkar:
— Avrat, diyorum ki, işte birini
şurdan, birini de burdan açık diyo-
rum.

— Eyi olur...
— Bakmadın ki...
— Garantlik bre herif.
— Ben nasıl görüyorum?
Birader tekrar bağırır:
— Ana suu!
Peder yine gürlür:
— Yemen'den gelmiş itoğlu itler,
Yemen'den... Ver avrat ver, biraz
daha içiyim o buz gibi sudan!
Anam, bana da sorar:
— İçecen mi oğlum? diye.
— İçecem ana!
Peder yine gürlür aşağıdan:
— Heç içmez olur mu? Eyi ki lan
su paraynan deeliniz.

Sabah tekrar kalkarız, yine başlar
sıva işi. Sıvanın bittiği gün, peder
dama çıkar, çinko deliklerinin kimi-
sini çöple, kimsisini mumla tıkar.
Üç dört gün bekleriz, badana işi
başlar. Evin içini dışını bir güzel
badana ettikten sonra kış hazırlığı-
nız tamamdır. Sandıkta kömür do-
lu, sandığın üzerinde fil yavrusu
gibi soba mangal karışımı icat haz-
ır, bir geriye kaldı bulgur. Şöyle
iki çuval da bulgur edersek, bir çu-
valı pilâvlık, bir çuvalı köftelik, gel-
sin o zaman kış bütün haşmetiyle,
bütün şiddetiyle...

O zaman yine tek atlı araba sal-
tanatı başlar. Bizim pek ayağımız
yerden kesilmediği için nedense sal-
tanat olur bu araba fasılları. Önce
buğday pazarına gideriz, tüm aile-
cek... O buğday ufak, bu buğday
çöplü, ötekisi taşlı, arar arar en iyi-
sini buluruz. İki çuval buğdayı yük-
leriz arabaya, döneriz mahalleye. İ-
ki mahalle ötemizde bir tanıdığımız
vardır. Gidip gelmeyiz ama, bulgur
mevsiminden mevsimine, yine tüm

aile bu evin yolunu tutarız. Kazan
getirmeye gidiyoruz. Kazan, pederin
boyundan büyük, kazan değil âlâmet
bir şey. Selâmlar sabahlar, hal ha-
tır sormalar, ondan sonra gelsin bi-
zim bulgur kazanı.

— Aman Havanım deye zede-
meyin kazanı!

— Yok kızım, deli misiniz siz?

Kazan törenle teslim edilir bize.
Ondan sonra başlar yine pederin ba-
ğırması çağırması...

— Durun ulan, ben altına giriyim,
siz şöyle yandan dutun!

Peder girer kazanın altına:
— Galdırın ulan!

Peder kaybolur gider kazanın al-
tında.

— Ulan galdırın, heç mi ekinek
yemediniz?

— Bre herif galdırdık yörü!

— Yörü demesi kolay, gel de sen
yörü! Galdırmadınız ki...

Oysa ki koca kazan pederin sırtı-
na binince, yürüyecek hal kalma-
mıştır bizim pederde. Ama yine de
kabahat bizdedir:

— Şöyle eyicene bi galdırsaydınız
hop gederdik amma, galdırmadınız
ki. Durun bakiym gulplarından du-
tak, iki oğlan da arkasından galdır-
sınlar. Haydi ya Allah!

Bizde nerede kuvvet kaldıracak...

— Ulan galdırın!

Tıssst!...

— Ben sizin yaştayken!...

Eh, bizim kadarken peder masist-
ti galiba, 1.55 boyuyla. Kızır peder:

— Çekilin ulan çekilin, sizden ge-
lecek yardım Allah'tan gelsin, ben
tek başıma...

Anam karışır:

— Herif hümüğün mümüğün çı-
kar!

— Bi tarafım da çıkmaz, çekilin!

Kolay mı? Yerinden oynamaz yine
koca kazan. Sonra, bir sırık bulu-
ruz oradan, geçiririz kulplarından,
bir tarafına anam geçer, bir tarafı-
na peder, biz de arkadan, ite kaka
onbeş dakikada geldiğimiz yolu bir
saatte gideriz. Yolda çok akıl veren-
ler olur. Sağolsun peder, verilen
tüm akıllara da uymayı ihmal et-
mez. Bu akılları uygulaya uygulaya,

kan ter içerisinde evi buluruz. Daha
o andan itibaren içimize bu kazanı
geri götürölme üzüntüsü çöker.

Kazan yerleştiririz avlunun bir
köşesine, yakarız altını, deh ederiz
içine buğdayı. Kaynayan buğdayı,
daha önceden serdiğimiz kilimlerin
üzerine döker, kuşlar yemesin diye
de başında nöbet bekleriz. Pederin
mide ağrıları hep bu bulgur kaynat-
ma günlerine denk gelirdi. Çünkü,
çatlayana dek kaynamış buğday yer-
dik. Çeşni olsun diye bazen, içine
bir avuç toz şeker de katardık.

— Yeyin ulan hedikten (kaynamış
buğday), akşama yemek yok!

Gerçekten o günü yemek pişmez-
di bizim evde. Sonradan kuruyan
buğdayları tekrar çuvalara doldu-
rur, dingin yolunu tutardık. Bir kez
daha ayaklarımız yerden kesildiği
için dink faslı da ayrı bir mutluluk-
tu. Nedense peder gelmezdi dinge.
Bu kadın işiymiş... Gerçekten dink-
te sırf kadınlar olurdu. Artık dink-
çi de bir fors, bir fiyaka, dersiniz
vapur yapıyor. Akşam yaklaştıkça
yalvaran yalvarana:

— Aman dinkçi ağam benimkini
dök!

— Sen bilmen ağam benim erimi,
geç gidersem vallaha öldürür beni,
önce benimkini dök!

Araba mutluluğundan başka bir
mutluluk daha vardı o gün için be-
nim. Dingin bitişiğindeki tenekeci
ve babamın öğle üzeri bize getirece-
ği taze pide, peynir ve üzüm... Te-
nekecinin, havayı nişadına nasıl
sürdüğünü, lehim havayının ucuna
nasıl aldığını seyrede ede yerdim ü-
züm ekmeğini.

Karanlık bastıktan sonra başladılar
yine bizim araba saltanatı. Odanın
baş köşesine koyardık bu iki çuval
bulguru. Peder, eliyle çuvalları yok-
lar, keyiflenirdi:

— Bu seneki bulgur bambaşka
avrat, derdi. Şu mübarekteki koku-
ya bak. Hele içine bi yağ girdi mi-
di, kimbilir nasıl burcu burcu ko-
kar? Yap yarın bi taze pilâv da yi-
yek!

— Amma daha esgi bulgurdan bir-
kaç pişirim var.

— Avrat, olsun be!
— Heç olur mu? O bitsin hele.
Bre herif sen de ne harabaticısın.
— Eyi eyi. Amma bu seneki bul-
gur geçen senekinden çok desem?
— Aynı almadık mı?
— Aynı aldık amma, sen ne der-
sen de, çok. Bereketi fazla bu sene-
kinin bereketi. Ha avrat, unutmaya-
cak o kazanı yarın geri verecek!
— Veririk, zaten yer gomadı oda-
nın içinde bize.
Hırsız korkusundan o kocaman e-
manet kazanı da içeriye ahırdık bir-
kaç günlüğüne...

Babamın işinden hiç bahsetmedim.
Onun memleketinden gelenlerin hep-
si garson, komi olmuşlar İçlerinde,
mesleğinde çok büyük aşamalar gös-
terip şefgarson olanları da olmuş.
Onlar, babama göre çok akıllı ve di-
rayetli kişilermiş. Yerinde bitseler,
unum müdür bile olurlarmış... Ger-
çi peder çok sonraları terfi etti bu
mesleğe ama, hem çok akıllı, hem
de çok dirayetli olamadığından hiç-
bir zaman şefgarson olamadı.

Askerden gelince, bakmış köyünde
bir şey yok. Bir şey olmadığı için
millet akar durur Adana'ya. O da
bir gece kararını vermiş, ana yok
kararını söyleyecek, baba yok kara-
rını söyleyecek. Anahına söylemiş,
analığı da:

— Gedersen get ulan! demiş.

Zaten kafile hazırmış. Bilmem
kaç kurus eşek ücreti pederden de
almışlar, onbeş kişinin gurbet çıkı-
nı bu eşeğin üzerinde, ne de olsa
turistik seyahate çıkıyorlar, elde çı-
kım gidemezler... Karakaşan önde,
onbeş kişi ardında, konarak göçe-
rek, lüle sümbül biçerek onbeş gün-
de varmışlar Adana'ya. Gerçi o za-
manlar Fevzipaşa'dan itibaren tren
de varmış ama, beles götürmezmiş
ki trenler, para isterlermiş, hem de
çok para.

Adana'ya gelince bir ortaokula o-
dacı olmuş. O sırada da bizim vali-
deyi tanımış. Daha doğrusu tanıt-
mışlar:

— Duldur, iki gızı bi oğlu var a-
ma, maşallah hepsi de gocaman go-
caman, demişler.

Peder:

— Olsun, demiş, almış bizim ana-
mızı.

Çok severmiş müdürü. Maşallah o-
kumayı yazmayı da öğrenmişmiş bi-
zim peder askerlikte. Müdürü de-
miş:

— Sana iyi bi iş bulalım!

— Sağolun, demiş bizim peder.

Bulmuş müdürü iyi bir iş!... Ge-
ce bekçiliği... Elbise, ayakkabı, maaş
devletten, ömür Allah'tan, işin iş â-
met efendi, demişler... Ama, hiçbir
zaman işi iş olmamış bizim peder-
in. Bilmem, validenen ayrı geçen
geceler, bilmem memleketi bekle-
me ücretinin azlığı, çıkmış bir gün
müdürün karşısına... Eh, severmiş
ki bizim pederi müdürü, öyle sever-
miş. Evde ahlaya su çekermiş, abla-
nın çarşısına pazarına gidermiş, bü-
yük annenin bohçasını hamama gö-
türürmüş. Kırdığı odunlar, sanki
kalp gibi girermiş emniyet müdürü-
nün sobasına. Abla sıkıldığı zaman-
lar buluşığa da el atarmış bizim pe-
der. Hani ya, eli de bir çabukmuş,
bir çabukmuş ki, ziyafet öncesi, zi-
yafet sonrası maşallah varmış pe-
derin. Dağlar kadar buluşığa gık de-
mezmiş... İşte ol sebeplerden ötürü,
müdürü:

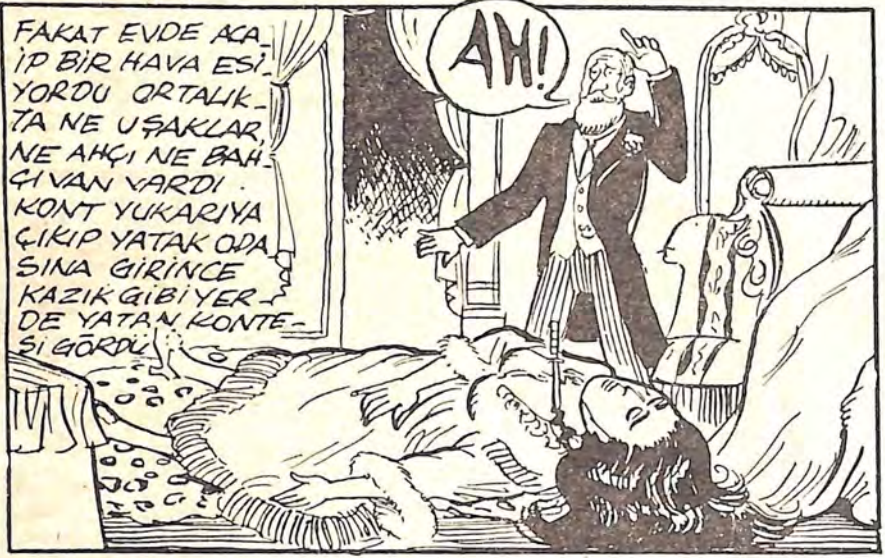
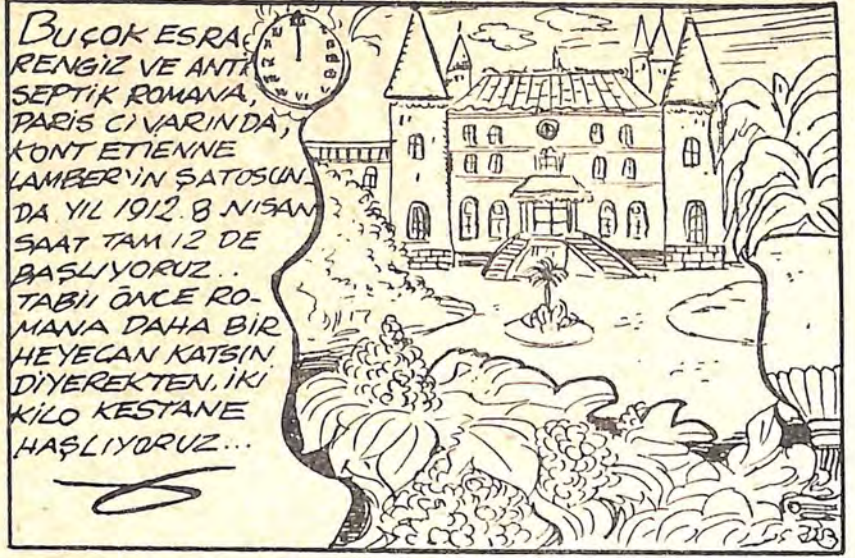
— Olur Âmet efendi, seni bekçi
tahsildarı yapalım, ne dersin? de-
miş.

— Sağlığınıza dua ederim müdür
beyim, demiş.

(Devamı var)

— Tarihi eser değildir müsü, dedemin dedesinin dedesinden kalma elbiselerim!..

MÖSYÖ LÖ Kont'un av sahasına gizlice giren Saturnin, her zamanki gibi avlanmaya hazırlanıyordu. Tuzaklarını kurdu, eli tüfeğinin tetiğinde, çalılıklar ardına siper aldı.

Ama, birden şaşkınlıktan dondu kaldı: Çırlıçıplak, harikulâde güzel bir kız, bir yılan kıvraklığıyla dalları ayıra ayıra kendisine doğru ilerliyordu!... Bu ne bir rüya, ne de bir hayaldi... Ve. böylesine bir güzeli çırlıçıplak görmemişti hiç. Bu kız belki bir natüristti ama burada ne işi vardı? Hem kendisini görememi, yoksa tesadüfen mi bulunduğu yöne doğru ilerliyordu?...

Kısa bir süre sonra, bu ilerleyişin mutlu bir tesadüf olduğunu anladı. Gözleri karşılaşmış ve kız hayretle sıçramıştı. Saturnin gayri ihtiyari parmağını dudaklarına götürdü, susmasını işaret etti.

Güzel çıplak, kıvrak adımlarla yanına yaklaşıp alçak sesle:

— Siz avcılara dahil misiniz? diye sordu.

Saturnin canı sıkın:

— Bir bakıma avcıyım ama, kontun misafirlerinden değilim, dedi. Sizin anlayacağınız, kaçak avcıyım.

Kız hiç de heyecanlanmadan gülmüşü:

O biçim av

ÇEVİREN:

Süheylâ AYKUT

— Belli.

— Ya siz? Sizin burada ne işiniz var?

Kız yeniden güldü:

— Ben avım! Mösyö LÖ Kont bu sefer özel ve orijinal bir av partisi düzenledi. Beni ve birkaç arkadaşımı dolgun ücretle kiralayarak av sahasına, gördüğünüz gibi çırlıçıplak salıverdi. Hangi avcı bizi yakalayacak olursa, onunla kalacak ve geceyi geçireceğiz.

Gözleri hayretle irileşen Saturnin

onu hem dinliyor, hem de yiyecek gibi süzüyordu. Sonra hiddetle:

— Olacak şey değil bu! dedi. Buna düpe düz ahlâksızlık denir! Ben kaçak bir avcıyım ve hayatımda bu biçim avı ilk defa görüyorum.

— Orası belli! Meselâ şu an karşınıza kontes bile çırlıçıplak çıksa onu baştan çıkarmayı düşünecek yerde, saygıyla selâmlarsınız. Hoş, kontesi zaten kıın olsa saygıyla selâmlar ya... Onunla başka şey yapılmaz ki! Hem yaşlı, hem de çok çirkin. Belki de mösyö LÖ Kont'un aklına bu yüzden bu biçim av partileri geliyor ya... Ama her ne olursa olsun, orası bizi ilgilendirmez. Bizim meslekte bu çeşit işlere (ekstra iş) denir. Çünkü ücretimiz tahmin edemeyeceğiniz kadar yüksektir!

Burnunun dibine kadar sokulan bu pembe beyaz vücuttan yükselen kokuyla başı dönen Saturnin gittikçe fenalaştığını hissediyordu:

— Madam mısınız, matmazel misiniz bilmem ama, diye kekeleydi, benim fikrimi soracak olursanız, mösyö LÖ Kont ahlâksızın teki! Onun sahasında avladığım sülün ve tavşanlar için hiç üzölmeyeceğim artık.

— Ama bugün silâh çekilmeyeceğinden ne tavşan, ne de sülün avlamıyacaksınız.

— Belki, belki de bir piliç avlarım... İzin verirsiniz tabii!

Kız gülmüşü ve kabul ettiğini başını sallayarak belirtti. Ne olacaktı yani? Ne kaybederdi? Kontun ahbabları nasıl olsa kendisi gibi güçsüz ve yaşlı erkeklerdi. Halbuki, karşısındaki bu kaçak avcı ne kadar da yakışıklı ve gençti! Bulundukları yer aşka elverişliydi. Saturnin gökten düşen bu güzel avla avlandı...

Akşam evine, yorgun bir yüz ve boş av çantasıyla dönünce, karısı:

— Sadece eli boş dönmemişsin, dayak yemiş gibi bitkinsin, dedi.

— Çok sıcaktı hava, diye Saturnin belirsiz bir cevap verdi.

— Desene otlar üstünde tembel tembel uyukladın durdun bütün gün! Ayıp, insan hiç değilse bir tavuk yakalardı...

Saturnin'in gözleri parladı:

— Ah! Tavuk değil ama öyle nefis, öyle güzel, çırlıçıplak bir piliç yakaladım ki, dedi, görseydin bayılırdın!

Karısı alayla içini çekerek:

— Avcı değil misin, dedi, işte yine atmaya başladın!

Leopold Massiera'dan çeviren:

Süheylâ AYKUT

Giyiminden belli

Kumlar üzerinde güneşlenen genç kızın bikinisinin üstü kopup da iri ve son derece heyecan uyandırıcı göğüsleri meydana çıkınca, bu sahneyi zevkle seyreden bir mösyö kendini tutamayıp yanındakine sordu:

— Kim bu kız?

— Bilmem ki, diye dudak bük-tü beriki. Görünüşüne bakılırsa fukaranın biri olmalı.

— Nasıl anladınız?

Kızın kopan sütyenini işaret eden adam:

— Baksanıza, dedi, bir türlü geçim kaynağının iki ucunu bir araya getiremiyor!

Ne yapmalı?

Genç kadın, falcıya gitmişti.

— Bugün hayatınızın erkeğine rastlayacaksınız, dedi falcı.

— Sahi mi? diye sevinçle bağır-dı kadın. Kocamı ne yapsam acaba?

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,

No. 8-10, Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11

Fiyatı : 100 kuruştur.

İLAN FIATI : Kapak içi, santimi 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasa-sına uymayı taahhüt etmiştir.

TÜRK TİCARET BANKASI

EMRİNİZDEDİR

(Ak.: 4)

Oda yetmeyince

Yeni bir daireye taşınmışlardı. Küçük Anton'a memnun olup olmadığını sordular.

— Çok memnunum, dedi. Benim ayrı bir odam var, kız kardeşimin odası var, hizmetçinin odası var. Yalnız anneme çok acıyorum...

— Neden?
— Ona oda kalmadığından, hâlâ babamın odasında yatıyor zavallı!

Acaba

Bir inizatçı, arkadaşına:

— Kadın hayatının en güzel on yılı, yirmisekiz ile otuz yaş arasındır, diyordu.

— Benim de nezle göğsüme indi ama, sizinki gibi güzel çıkıntılar göğsümde hasıl olmadı!

İngiliz düşüncesi

Fransız uçağı, Londra hava alanına yaklaşırken, hostesin sesi duyuldu:

— İngiltere'ye geliyoruz, kemerlerinizi sıkınız!

Uçakta bulunan bir İngiliz, yanında oturan arkadaşına:

— Şu Fransızlar da bize takılmadan edemezler, dedi. Tutumlu oluşumuzu her fırsatta yüzümüze vururlar!

Becerikli çocuk

On yaşındaki Anatole annesine seslenerek:

— Güzel bir keman yaptım, dedi.

Oğlunun eserine hayranlıkla bakan kadın:

— Yalnız başına mı yaptın bunu?

— Evet.

— Pekî, telleri nereden buldun?

— Piyanodan çıkardım!

— Hayır, hanım evde yok... GİRİNİZ!

— Bonservisinizi görebilir miyim?..
— Aaa, tabii... İşte!..

Şans

Uşağına büyük bir güveni vardı. Çağırarak:

— Zaman geliyor kendi kendime acaba karımın bir aşığı var mı diye soruyorum.

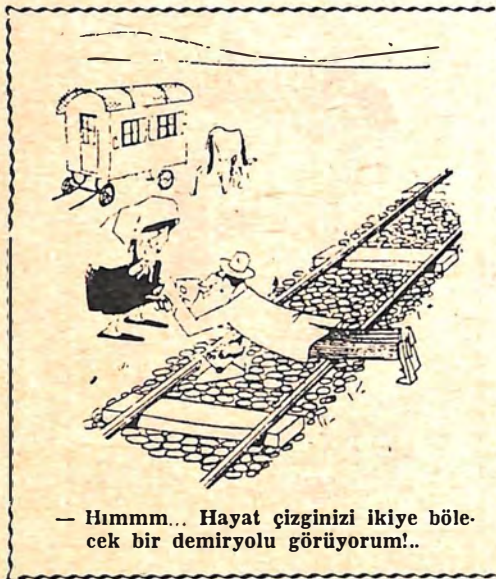
— Oh mösyö...

— Belirtiler de yok değil hani... Birkaç gecedir pokerde deşetli kazanıyorum da...

— Aynı ihanet beni de dışlndırtıyor mösyö, dedi uşak.

— Ne gibi?

— Birkaç haftadan beri at yarışlarında dünyanın parasını kazanıyorum da...

— Hımmm... Hayat çizginizi ikiye bölecek bir demiryolu görüyorum!..

Karışık hesap

Yeni evliydliler. Cilveleşirlerken genç koca, karısına sordu:

— Benden önce kaç erkeğı sev-din?

Kadın cevap vermedi. Eşinin gücendiğini sanan erkek, gönlünü almak için yarım saat sonra yeniden sordu:

— Bana kızdın mı?

— Hayır, dedi kadın. Sayıyorum!

Fark

Yemek kurslarına devam eden genç kıza annesi sordu:

— Kendi elinizle pişirdiğiniz yemeklerden, size tattırıyorlar mı bari?

— Tattırmıyorlar, dedi kız. Yemeye zorluyorlar!

Açlık

İki güve, ilkbaharın güneşli bir gününde karşılaştılar. Biri:

— Zayıflamışsın, dedi.

Diğeri cevap verdi:

— Öyle... Bütün kışı İngiliz kumaşından yapılmış bir elbisenin içinde geçirdim.

— Ne olmuş yâni?

— Ne olacak?... İngiliz yemeklerine alışmadığımdan, açlıktan iğne ipliğe döndüm!

Oyun

Çok içmişlerdi. Biri:

— Seni iki görüyorum, dedi.

— Ben de seni iki görüyorum.

— Madem dört kişi olduk, gel bir poker çevirelim istersen.

Ah şu dersler!

Oğluna sordu:

— Hayatta en çok istediğin nedir?

— IV. Henri zamanında dünyaya gelmiş olmak...

— Neden?

— Tarih kitaplarını ezberlemek zorunda kalmazdım da ondan!

Doktor da

Doktora giden kadın öyle çok konuşuyor, sağlığından öyle şikâyet ediyordu ki... Kafası şişen doktor:

— Dilinizi çıkarınız madam, dedi. Tamam. Öylece durunuz, muayeneniz bitene kadar ne bir şey söyleyiniz, ne bir şey sorunuz!

— Boşuna kendini yorma yavrum... Bütün malım-mülküm gibi ben de tamamıyla tükendim!

Borç

Yerde on frank bulan küçük Ginette:

— Gidip anneme parasını vereyim, dedi. Arkadaşı sordu:

— Bu paranın annenin olduğunu nereden biliyorsun?

— Biliyorum, diye cevap verdi kız. Babam her zaman anneme, «Sen parayı sokağa atıyorsun» diye çıkışır.

Flört

Yaşlı adam, bir genç kıızı izliyordu. Yanına yaklaştı:

— Matmazel bana bir öpücük vererseniz size istediğiniz parfümü alırım, dedi. Ne dersiniz?

— Parfüm olmasın alacağınız, dedi genç kız. Kloroform daha makbule geçer!

— Nasıl, beğendin mi hayatım?...
— Eh, bir gece için fena sayılmaz!

Dünya Karikatürleri!

— SANA BİN FRANK LAZIM DEĞİL MİYDİ ?..
İYİ YA , BENDE ONU TEMİNLE MEŞGULÜM

— KIPIRDAMA... ŞİMDİ GERİ, GERİ GİDE -
CEĞİM !..

— UFFF... ÇİZMELERİMİ BİYDİĞİM
HALDE YİNE DE DONDUM !..

— KORKMA CANIM SADECE
HALTER ANTRENMANI
YAPIYORUM !..

— YOOO, YENİ TANIŞTIĞIM
BİR ADAMIN EVİNDE
KALAMAM !..

— SÖYLEMEŞİ DİLE KOLAY, İLK EVLİLİKTE
ELBETTE AĞLANIR !..

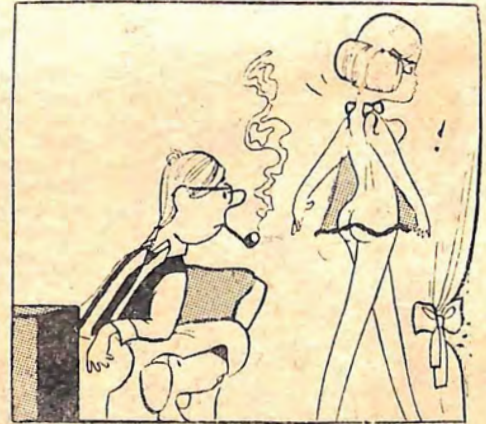
— SADECE KIZIMIZIN ÇEHİZİYLE İLGİ -
LENMEDİĞİNE İNANDIN MI ŞİMDİ ?..

— TELEVİZYONDAN ,
PİPONDAN , KÖPE -
ĞİNDEN ...

... BAŞKA ŞEYLE

... İLGİLENMEZ MİSİN SEN ?..

AKBABA'nın BÜYÜK YENİLİĞİ

HALK NELERE GÜLÜYOR?

AKBABA TÜRKİYE'DE NEŞEYİ TEMSİL EDER

Neşe ise her yaştan ve her baştan insanın ihtiyacını duyduğu bir şeydir. Ekmek gibi, peynir gibi, hava gibi, su gibi, biraz tebessüm, biraz kahkaha insanlara lüzumludur. Fakiri, zengini, memuru, öğretmeni, işçisi, müdürü, politikacısı, doktoru, berberi, şoförü, genci, yaşlısı, kadını, erkeği, her yaştan ve her baştan insan güler, gülmek ister. İşte, Akbaba:

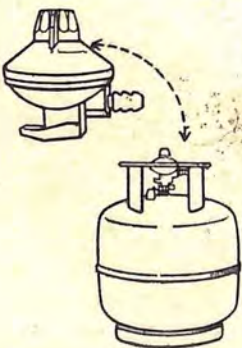
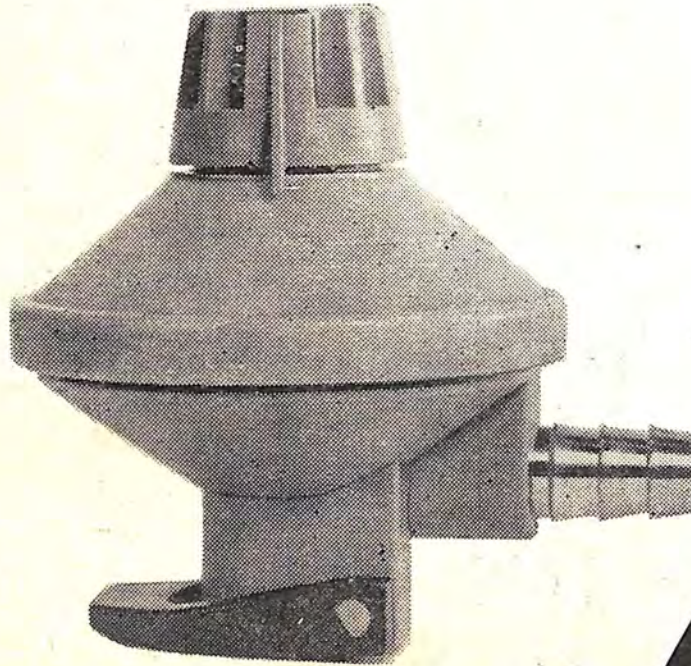
HALK NELERE GÜLÜYOR?

Başlığı altında, okurlarımıza neşeyi paylaştıracak, neşenin büyümesini sağlayacaktır.

PEK YAKINDA AKBABA'DA

(Ak. : 6)

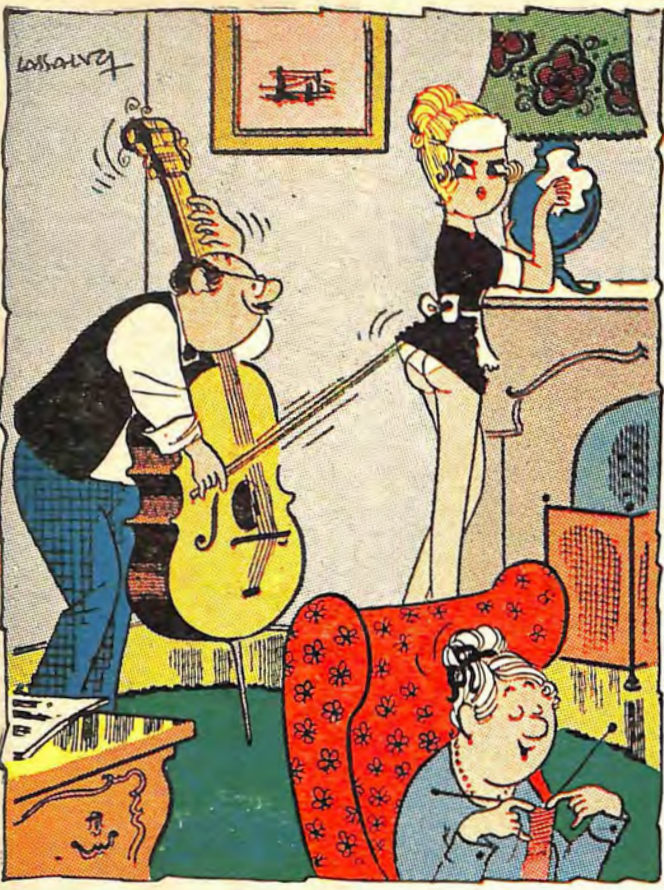
tam emniyetli gaz

AYGAZ

Milyonların
tercih ettiği
sizin gazınız

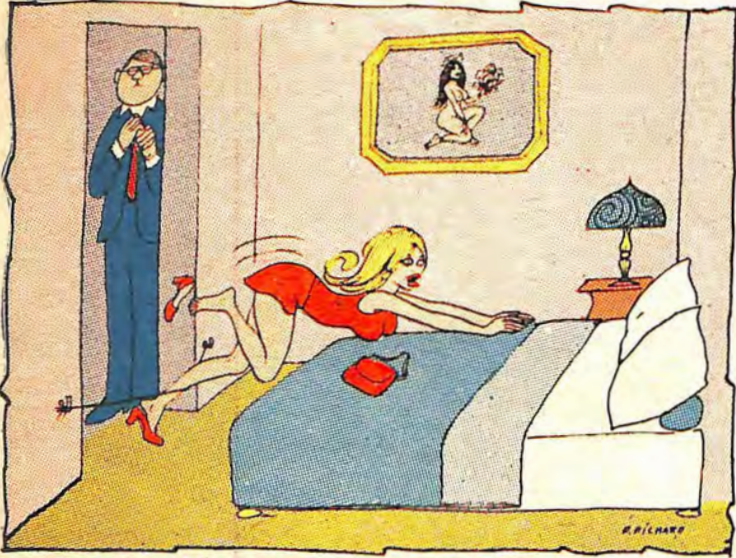

A K B A

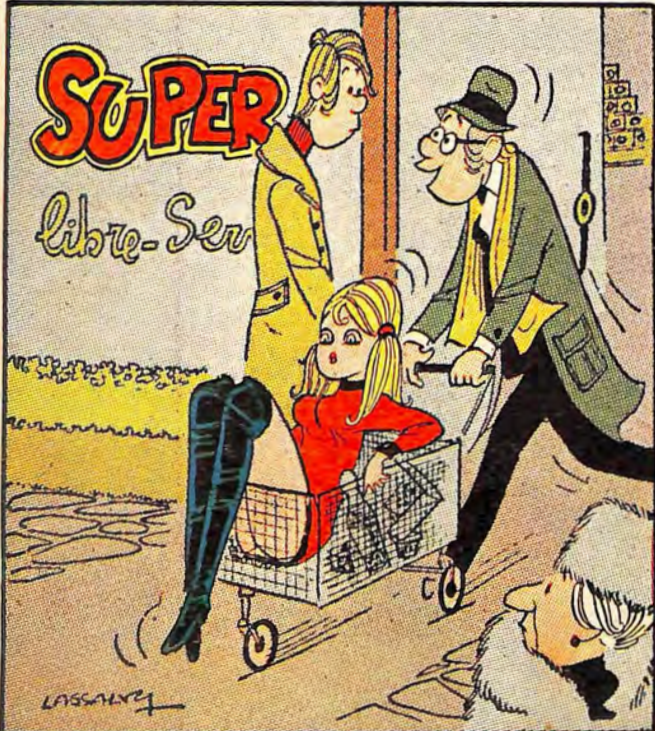
— YANLIŞ ÇALIYORSUN KOCACIĞIM. VANLIŞ !..

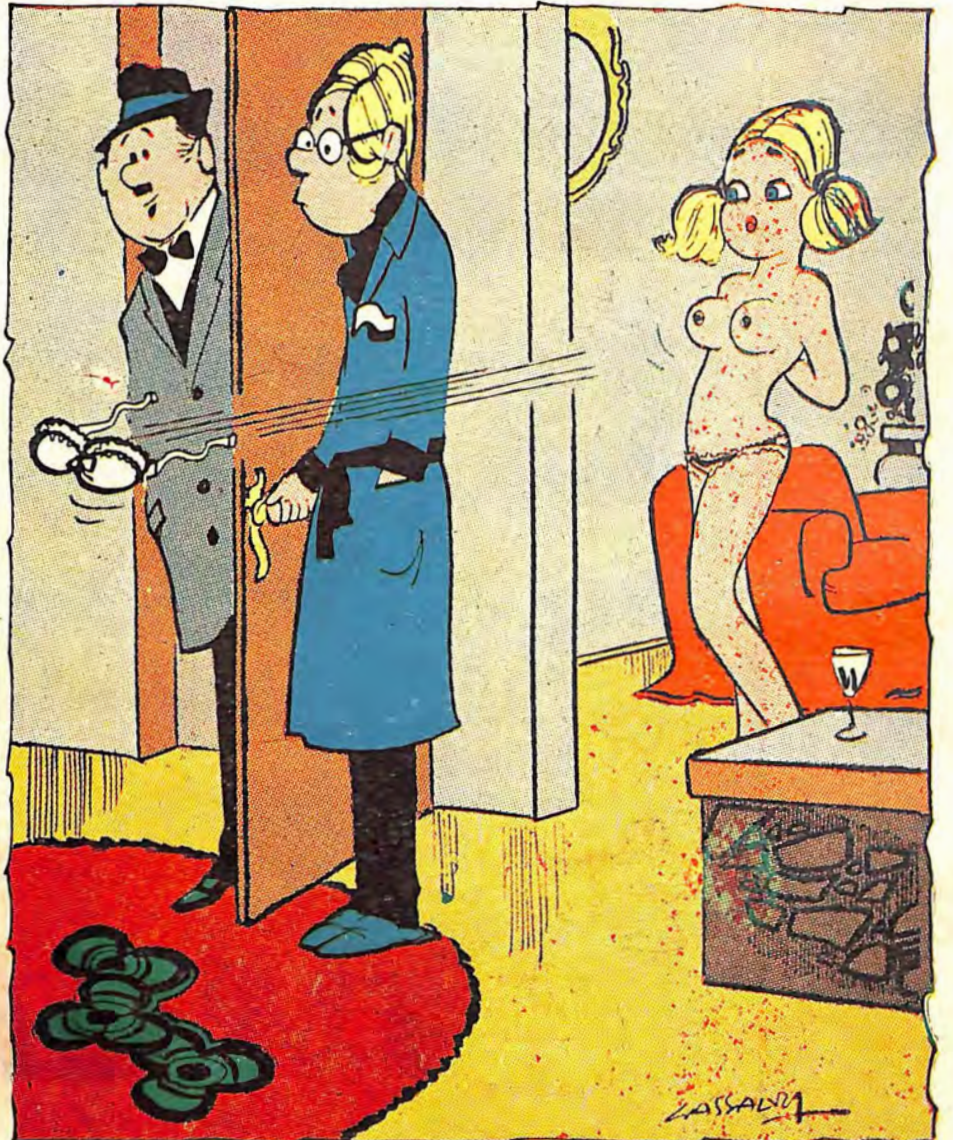
— NEDEN BU KADAR UZUN MANTO GİYİYORSUN ?
— İÇİNDE SAKLI OLANLARI DAHA GÜZEL HAYAL EDEBİLMEN
İÇİN SEVGİLİM !..

— HAYATTA PRATİK OLMALI VE FIRSATLARI KAÇIRMAMALI ... KAPININ ÖNÜNE GEREĞİNİZ BİR SİCİM, SİZİ DOĞRUCA HEDEFE GÖTÜRÜR !..

— BUGÜN KENDİME BOMBA GİBİ BİR YEMEK HAZIRLADIM ! HAVYAR, ŞAMPANYA VE MADMAZEL !

— SİZİ ŞİMDİ RAHATSIZ ETMİYİYİM ... YALNIZ OLMADIĞINIZI GÖRÜYÖRÜM !..